

Revista

VĂNĂTORILOR

**ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE
A VĂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA**

Recunoscută Persoană Morală
prin Legea din 1 Maiu 1923.

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: **Str. GENERAL CHR. TELL No. 9 bis — BUCUREȘTI**

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI ȘI A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare :

A. MOCSONYI, GH. NEDICI și N. RACOTA,

Președinte :

CONST. I. C. BRĂTIANU

Vice-Președinți :

Dr. I. COSTINESCU, G-ral G. GĂRLEȘTEANU, C. P. GEORGESCU, I. POP, GH. SCHINA
și ALEX. VASILKO

Secretar General :

Colonel ALEXANDRU DIMITRESCU

Membrii-Consilieri :

General E. BALIF, Dr. I. BEJAN, Dr. EUG. BOTEZAT, I. BRĂTESCU-VOINEȘTI, GR. CARP,
Căpitan EUGEN CĂLUGĂRU, SIMION COMĂRZAN, CORNEL CRĂCIUNESCU, M. DRĂCEA,
Dr. ERNEST JUVARA, HORIA LAZĂR, DIONISIE LINȚIA, N. MANTU, G-ral G. MANU, Prof.
Dr. MEȚIANU, Colonel ALEX. MICU, VALER NEGRILA, L. OANEA, PETRE IOAN, Dr.
PHILIPOVICZ, G. PLAGINO, Maior C. ROSETI BĂLĂNESCU, G-ral SAMSONOVICI, N.
SĂULESCU, Maior SCHNEIDER SNYDER R., Dr. L. SCUPIEVSKI, V. V. ȘTEFAN, I. STOICHIȚIA,
S. TIPEI, Dr. G. UDRISCHI, A. VOLOSCIUC, E. WITTING.

Juriul Arbitral și de Contencios

CORNEL CRĂCIUNESCU, LAURENȚIU OANEA, IONEL POP, GH. SCHINA, V. V. ȘTEFAN

Comitetul de redacție al Revistei

Dr. COSTINESCU, M. DRĂCEA, C. P. GEORGESCU, PETRE IOAN, GH. PLAGINO, IONEL
POP, Maior C. ROSETI BĂLĂNESCU, N. SĂULESCU, GH. SCHINA

Censori :

CAȚAFANI V., ȘTEFĂNESCU G., GOLESCU G. A., PĂNOIU ILIE, NEDELCU G.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la

„REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile : plătesc o taxă fixă de afiliere de lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100
înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de
400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.
Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din
întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Corespondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărășite de
timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de primire la Uniune : In toate zilele de lucru dela 9—1 și 4—6

**Cartușe speciale pentru
tir de porumbei
și talere**

**Cartușe
eftene pentru
distrugerea răpitoarelor**

Cereți ofertă la :

Fabrica Română de Cartușe de Vânătoare S. A.

SOS. ȘTEFAN CEL MARE No. 45 — BUCUREȘTI

TOT CE DORIȚI pentru impodobirea casei Dv.
găsiți numai la magazinul de specialitate :

LUCA J. NICULESCU

CALEA MOȘILOR, 5 — TELEFON 370/82

Mărfuri numai de prima cali-
tate cu un minim de câștig :

Vă ofer :

COVOARE plușate 2/3	Lei 1650	buc.	FETE DE MESE Gobelin mo-		
COVOARE de iută 2/3	570	"	derne 150/150	Lei 320	buc.
COVOARE plușate 50/100	135	"	BONNEFEMME filé 150/230	" 300	"
PREȘURI plușate	160	mtr.	PATURI și PLEDURI de lână		
PREȘURI de iută	55	"	milă) I-a	" 600	"
PREȘURI de cocos, prima cal.			MOARURI pentru mobile și		
de la	120	"	perdele I-a cal. 130 cm.	" 220	mtr.
ȘTERGATOARE de cocos, toate			DAMASCURI desene clasice		
dimensiunile prima calit.			până la ultramoderne	" 240	"
de la	50	"	RODIEURI moderne culori cu		
LINOLEUM pe pânză 180 cm. lat	180	m. l.	degradé uni 150 cm. lat	" 110	"
MUȘAMALE de mese uni și cu			PANZA de transparente toate		
desen 100 cm. lat	62	mtr.	lățimile dela 80-180 cm.	" 58	m.p.
VEȘTIMINTE prețești com-			GRADEL pt. saltele prima cali-		
plete dif. calități dela	3500		tate 140 cm. lat	" 55	mt.
CUVERTURI divan dela	650	buc.	CARPE de olandă 50 cm. lat		
			pt. praf, bucătărie și veselă	" 24	"

Mare asortiment de : Cretoane pentru mobile, Plușuri, Mosheturi, Pergamoide, Galerii, Rulouri, Cuverturi de rețea, Satenuri, Pânză huse de mobile și de capot auto, Filz, Burleți, molton, etc., etc.

SPECIALIȘTI în aranjarea și decorarea interioarelor moderne
Intreprindem montări de interioare la imobilele noi construite

SPRE INTERESUL Dv. : nu cumpărați de nicăeri înainte de a mă vizita spre a vă convinge singuri de perfecta calitate a tuturor mărfurilor și de prețurile mele uimitor derizorii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMANIA

SEDIUL UNIUNEI: STR. GEN. TELL 9 bis. — TELEFON AUTOMAT 2-51-58

In al 14-lea an

de MOLDAV

Ideologia întemeitorilor Uniunii Generale se confirmă azi, după 13 ani de ființare, în întregime.

Numai acei ce n'au învățat nimic din frământarea vieții privesc sceptic evoluția instituției noastre

Epoca ce trăim se caracterizează prin prefaceri profunde și rapide: Așezăminte milenare se prăbușesc, altele se ridică vertiginos pentru a cădea la prima ciocnire cu realitatea.

Oamenii, căror le e hărăzit a lua parte activă la aceste frământări, își au personalitatea lor etică și intelectuală mai mult sau mai puțin bine definită, care ades nu se poate înmlădia ritmului precipitat al evenimentelor.

Contratimpul, rezultați din nepotrivirile ritmurilor, creiază stridente dureroase, reacțiuni violente, critice lipsite de obiectivitate.

În asemeni împrejurări de mediu a luat naștere acum 13 ani, Uniunea Generală a Vânătorilor.

Încă sub impulsia primului entuziasm al mărețului act istoric de întregire a neamului, un mănunchiu de personalități de elită, înțelegători ai frumuseților plaiurilor noastre, cunoscători ai bogăției vânătoarești cuprinse în ele, temându-se că haosul, în fața căruia se găsea vânătoarea în România întregită, să nu nimicească însuși izvoarele acestei bogății, au luat inițiativa creării unei organizații de ocrotire și administrare a vânatului.

Din această inițiativă și sub continua ei înrăurire au luat ființă și s'au dezvoltat treptat atât instituțiile oficiale cu legiferarea și regulamentarea vânătoarei, cât și Societățile de vânătoare.

Instituțiile oficiale au fireasca menire de a apăra interesele Statului prin aplicarea legilor, pe când Societățile de vânătoare au tendința tot atât de firească de a-și asigura cât mai mult vânat practicei lor vânătoarești locale.

Întru organizarea acestor două tendințe — în cele mai multe cazuri antagoniste — s'a aflat nevoia întemeierii unui organ de propagandă și cultură vânătoarească, după imagina celor existente în alte țări premergătoare nouă ca experiență.

Astfel s'a fondat Uniunea Generală a Vânătorilor, recunoscută prin lege ca reprezentanta intereselor tuturor vânătorilor, iar nu mandatară a revendicărilor vreunei societăți sau membru, față de autoritatea de Stat.

Imagina, ce și-o fac unii din membri sau Societăți afiliate, că Uniunea Generală poate face oficiu de procuristă a unor interese individuale pe lângă autoritatea de stat, au o viziune anarhică. În acest sens tot ce poate face Uniunea este să se ală-

ture ca solicitatoare pe lângă afiliații ei, dar nu să se ridice ca arbitără între părți.

Apoi chiar din titulatura ei de generală reiese escluderea preocupărilor de interese particulare.

În intenția fondatorilor, a legiitorului, ca și în spiritul și practica simlarelor ei din alte țări, Uniunea Generală este organul de promovare a intereselor vânătoarești obștești, iar câmpul de activitate este limitat prin enumerarea scopurilor ei prevăzute în Statute.

Adeseori am auzit obiecțiunea ușurată făcută de unii vânători, chiar de unii cu oarecare cultură, „Dacă nu-i în măsură să-mi reprezinte interesele mele individuale, ce rost are Uniunea? Ce folos am eu să fiu membru?“.

Pentru acei ce se mărginesc în asemenea judecată, căutătoare de profit material imediat, explicația rostului Uniunii Generale se va lovi de neputința înțelegerei unei acțiuni omenești alta, de cât cea isvorâtă din zicătoarea ironică latină: „Do ut des“.

Menirea Uniunii Generale, deci și năzuința tuturor membrilor ei cată să se depărteze de această formulă mercantilă simplistă. Ea trebuie văzută prin aceiași prismă ca și promotorii ei: În primul rând crearea și întreținerea unui curent și a unei mișcări în opinia publică în favoarea vânătoarei, considerată ca factor economic și educativ național; îndrumarea prin propagandă spre formarea unei educații vânătoarești în mediul vânătorilor noștri de orice clasă socială.

Or rezultatele unor atari acțiuni nu se potrivesc cu formula „Do ut des“; ele au scadențe mai puțin fixe și imediate, sunt însă stingherite și întârziate de aceia cari nu concep de cât folosul tangibil imediat.

Nu trebuie să uite persoanele cu tendințe pur mercantile, că vânătoarea prin definiție exclude ideea de mercantelism, că adoptând o atare linie de conduită se clasează ei însuși între negustori, escludându-se din rândul vânătorilor.

Obiecțiunile de asemenea natură, cu cât vor fi mai numeroase, pledează tocmai necesitatea absolută a Uniunii ca organ cultural-educativ-vânătoarec.

Sub zodia desorientării în care se găsește omenirea, mulți — vai prea mulți — din vânătorii noștri au adoptat în mod regretabil o atitudine negativă de critică nelogică, scuzabilă mulțimei anonime, dar nerecomandabilă unei confrerii cu pretenții de elită.

Critica, întru atât cât servește la îndreptarea unor stări de lucruri dăunătoare cauzei, este un mijloc nobil, cu condiția de a da și soluțiuni salvatoare. Cri-

tica ca scop exclusiv de dărâmare a unei ordine bune sau chiar mai puțin bune este condamnabilă și termină mai curând sau mai târziu prin a-și revărsa cioburile în capul dărâmătorilor.

Mediul nostru vânătorească, în accepțiunea onorabilă a titlului este încă în stadiul de formare și de adaptare, cuprinzând elemente diverse în compunerea lui.

Aceasta nu o contestă nimeni. Dacă se găesc atâția critici destructori, față de așa puțini colaboratori constructivi ai mediului nostru în formație, care este viitorul vânătoreștii române? Șatră deocamdată, prăpadă în urmă?

Este vreunul din vânătorii cu suflet curat, care să dorească așa situație, așa perspectivă?

Or formarea mediului vânătorească implică din partea îndrumătorilor: exemplul corect, dat în cercul restrâns al vieții locale și contribuția culturală educativă dată publicității în cercul larg al vieții vânătorești de pretutindeni.

Din ecouri, pare că destul de rare sunt manifestațiile pilduitoare în cerc restrâns; din proprie cercetare constat ce extrem de rare sunt cele de al doilea fel.

Fără a despera de calitatea intelectuală a camarazilor noștri vânători nu pot admite lipsa capacității, ci spre mângâierea optimismului meu, absentismul la colaborarea propagandistă îl atribui mai degrabă indolenței — să mi se ierte termenul cam tare.

Uniunea se străduiește din răspuțeri să ridice nivelul organului oficial de publicitate cinegetică română, „Revista Vânătorilor“.

Cercetați revistele similare străine și veți constata că materialul este în întregime constituit din colaborarea a miilor de vânători din toată țara. Rezultatul este că experiența și aflările unuia instruesc sau distrează pe toți camarazii. Punând fiecare o pietrică la edificarea mediului, din înălțarea acestuia toți vor trage apoi foloase — chiar și materiale!

Treceți acum cu cercetarea la Revista noastră, fa-

ceți o listă a colaboratorilor ei pe timp de un an, veți ajunge cu înscrierea numelor la numărul de 10—12, care se repetă din lună în lună.

Făloși însă, unii nu se sfiesc a lăsa să cadă din înălțimea gușei sentința critică, fără ca măcar să fi citit ce e scris în Revista, pe care o primesc până la data achitărei?... abonamentului.

Oare din zecile de mii de vânători din România, sau cel puțin din cei 2200 primitori ai Revistei, nu se găesc mai mult de 10—12, cari să fie în măsură de posibilitate și de timp, pentru a-și așterne pe hârtie gândirea, impresiile sau observațiile?

Cel mai activ sămănător al culturai cinegetice românești din ultimii timp, neobositul colaborator grațios la Revista Vânătorilor, d. maior C. Rostti-Bălănescu, în dorința de a o vedea înflorind tot mai mândru, adresează redacției acesteia sugestiunea de a formula un apel vânătorilor din România, ca să trimeată impresiile lor personale asupra: Primei vânători la care a luat parte; sau Cea mai răușită vânătoare; sau Cea mai veselă vânătoare. etc.

Bine înțeles acest program nu este restrictiv, căci ori ce observații, studii, anecdote vânătorești, vor fi bine primite.

*

Uniunea Generală a vânătorilor intră în al 14-lea an al existenței sale. Cu toate că născută în vremuri de accentuată instabilitate; cu toate crizele prin care a trecut tocmai din cauza instabilității ambiante; cu toată criza financiară care bătuipe vajnic peste tot și peste toate; Uniunea este în picioare, a imprimat dinamism mediului vânătorească, a reușit să intereseze opinia publică, — în special lumea politică, — la chestiunile privitoare la vânat și vânătoare, își continuă împlinirea menirei ei, după putință și după vremuri.

Cei mai mulți din întemeitorii ei activează și azi cu entuziasm pe calea deschisă de ei, ignorând criticile pătimașe sau neînțelegetoare.

Către Domnii membri ai Uniunii Generale

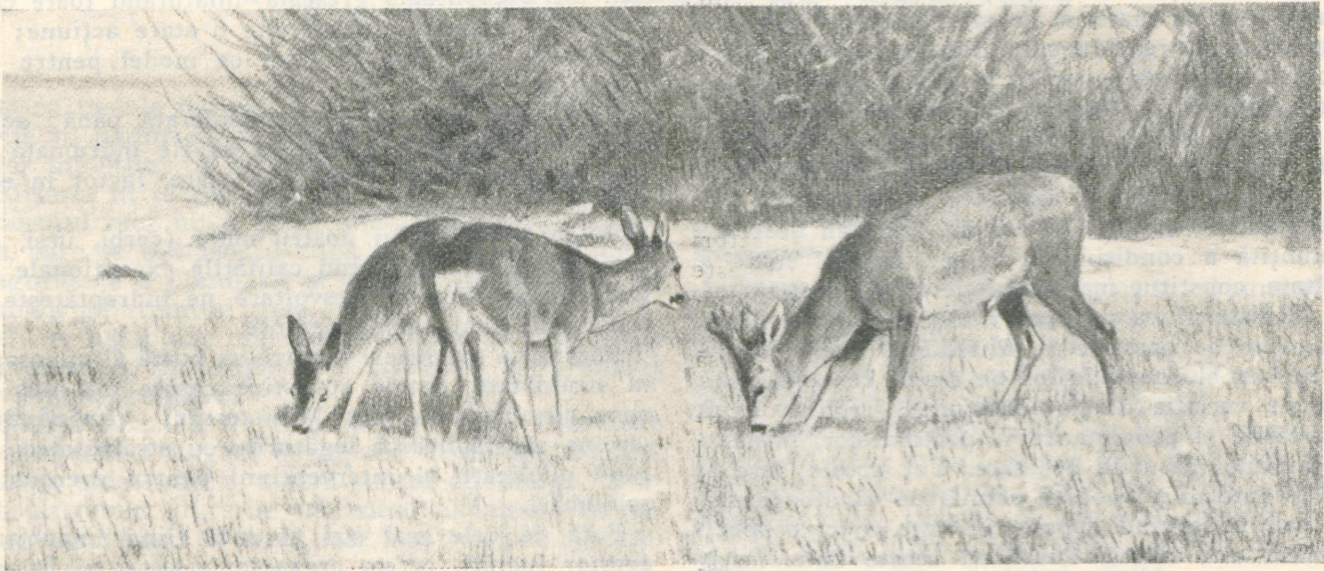
Sistemul de încasare a cotizației prin trimiterea „Revistei Vânătorilor“ încărcată cu ramburs, provoacă cheltueli în plus, care cad în sarcina abonaților și este considerat de unii domni membri ca o jignire.

Prin numărul 4 al Revistei pe luna Aprilie s'a adresat rugămintea achitărei cotizației, care în mare parte a rămas fără rezultat.

Rugăm încă odată insistent a trimite pe adresa Uniunii Generale suma de 300 lei, care după Statute reprezintă cotizația inclusiv abonamentul anual.

Domnii membri, cari nu vor achita această sumă până la 1 Iunie a. c. ne dau tacit indicația că preferă sistemul rambursării prin poștă.

O măsură interesantă

Revista Vânătorilor are datoria să sublinieze orice acțiune care duce la progres trebile vânătoarești, cu atât mai mult trebuie să elogieze frumoasa inițiativă a Direcției Vânătoarei, care prin circulara pe care o va lansa, aduce nota pur științifică în organizarea vânătoarei pe viitor.

Rugăm și noi cu toată insistența pe cititorii revistei, să facă toate eforturile pentru a se putea realiza această idee luminoasă.

Redăm mai jos circulara Ministerului, împreună cu tabloul trimis spre complectare, societăților de vânătoare.

Ministerul Agriculturii și Domeniilor
Serviciul Vânătoarei

Srt. Gr. Cantacuzino, 33, București

No.

Inspectoratul de vânătoare al jud...

Simțindu-se din ce în ce mai accentuat, lipsa datelor statistice, privitoare la economia vânatului, Ministerul, înființează oficiul statistic al Serv. Vânătoarei.

În acest scop, s'au tipărit formularele ce vă anexăm și care s'au trimis tuturor societăților și vânătorilor arendași, spre complectare, însoțite de circulara explicativă.

Aceste date urmând să cuprindă toată activitatea vânătoarească în orice manifestare a sa, arătăm mai jos scopurile propuse de Minister, inspectoratele urmând să completeze datele ce vor mai crede necesare și să facă propuneri.

Pe aceste date vom sprijini:

- 1) Cercetarea științifică a vânatului nostru autohton și de pasaj.
- 2) Măsurile de ocrotire, cultură și colonizare.
- 3) Stabilirea de relațiuni internaționale în vederea comercializării și industrializării vânatului.

În sfera primului scop propus, intră următoarele capitole care prezintă un interes capital în cunoașterea vânatului nostru:

Stabilirea hărții zoogeografice a vânatului autohton în vederea fixării zonei de repartiții a fiecărei specii de vânat cu indicarea datelor și constatărilor, privind mărirea sau micșorarea acestor zone în decursul timpurilor. Sunt de o mare importanță apariția și dispariția unei anumite specii de vânat dintr'o regiune. Explicațiunile ce veți găsi, rugăm să fie relatate prin rapoarte amănunțite.

Tot în aceeași măsură interesează descrierea amănunțită a vânatului de pasaj: timpul când au apărut, sau au plecat, justificările unor întârzieri sau sosiri prea timpurii, descrierea amănunțită a punctelor unde s'au arătat în număr mai mare (situația geografică și orografică, altitudine, expoziție, starea de umiditate, etc.) Aceste date privesc atât vânatul în trecere prin țara noastră: cocorii, sitarii și unele specii de vânat de baltă, cât și vânatul care scoate la noi pui, părăsindu-ne toamna, spre a reveni primăvara (prepelețe, cârstei, porumbei), etc.

Datele precise asupra vânatului în trecere prin țara noastră, comparate cu cele ce căpătăm din celelalte țări, străbătute de acest vânat în epocile de pasaj, servesc la stabilirea traectului urmat atât la venire, cât și la ducere și îndreptătesc anumite măsuri de ocrotire cu caracter internațional, explicând tot odată anumite perturbațiuni ce se pot ivi în acest traect.

În deaproape observare a momentului când vânatul migrator, care clocește și scoate pui la noi, își prepară plecarea sau își face apariția, este imperios necesară. Condițiunile atmosferice, descrierea regiunii unde s'au observat preparativele de plecare și dacă e posibil constatarea dacă acest vânat este cel local sau în pasaj din alte regiuni, sunt date foarte necesare.

Inelările și semnele convenționale găsite la ori ce fel de vânat, păsări sau mamifere, constituiesc elemente foarte prețioase în stabilirea celor de mai sus.

Piese record, curiozități și defectuoziități, constituiesc atât un material de studiu, cât și elemente pentru îmbogățirea Muzeului Național de vânătoare. Fotografii din față și profil a acestor piese cu descrierea precisă a locului, timpului, condițiilor sub care nu trebuie să neglijăm nici epidemiile ce se observă în aceste regiuni și care uneori extermină pur și simplu vânatul din acea regiune.

Constatările făcute și eventual piese cu descriere amănunțită a condițiilor locale, măsuri luate și rezultate, constituie materialul de studii pe baza căruia Ministerul va propune măsurile de profilaxie.

Măsurile de ocrotire ce Ministerul impune, sunt un rezultat al constatărilor pe teren. În consecință, bazat pe variația datelor vânatului realizat și pe constatările și propunerile inspectoratelor, Ministerul dispune măsurile necesare. Tot aceste date ar servi și întocmirii noului permis de vânătoare, mărind sau micșorând epocile în care, fiecare specie de vânat este liberă. Posedând aceste date, măsurile luate de Minister vor corespunde unor necesități reale, înlăturându-se astfel informațiile și propunerile tendențioase.

Condițiunile de climă și sol ale țării noastre permit colonizarea multor specii de vânat străin, foarte util, oferind cele mai mari șanse de reușită. Evident că datele statistice ne-ar împiedeca să persis-

tăm într-o eventuală greșeală, înlăturând toate cauzele care ar putea compromite o atare acțiune; iar rezultatele frumoase ar servi ca model pentru celelalte încercări.

Dacă vânătoarea a fost considerată până acum sport, credem că e timpul ca să fie îndrumată pe adevărata sa cale și tratată ca atare, factor în economia națională.

Valoarea vânatului nostru mare (cerbi, urși, capre negre, etc.), socotind calitățile excepționale ale trofeelor și stărei de dezvoltare, ne îndreptățește să avem cele mai bune speranțe.

Pentru ca produsele noastre să poată fi cunoscute în străinătate, datele statistice cerute mai sus ne sunt absolut necesare; Ministerului rămânându-i sarcina să stabilească legăturile cu străinătatea, făcând publicații și intervențiuni pentru eventualele schimbări.

Față de cele mai sus și dată fiind importanța acestor lucrări, cerem organelor noastre și în special inspectoratelor, toată atenția și toată râvna în complectarea formularelor de către arendași și comunicarea datelor și informațiilor ce se vor găsi necesare, privitor la economia națională.

Ministru

Director general

Fiți oameni față de animale!

de MOLDAV

Dacă bietele lighioane ar avea grai ca oamenii, iarna în păduri și pe câmpii s'ar auzi un continuu vaier punctuat cu strigăte de ajutor!

Mizeria în tăcere este cea mai grea de purtat. Orașanul nici nu-și poate închipui imensa tragedie, care se desfășoară clipă de clipă în aparența singurătate a plaiurilor și codrilor, necercetate de oameni pe vremuri grele.

Cu ce așteptare îngrijorată trebuie să jinduiască flămânzitele ființe ale lui Dumnezeu la revenirea inverzei primăveri.

Ființa noastră se nfioară la fiecă revenire neașteptată a fulgilor de zăpadă. Când din adăpost cald și bine hrăniți, auzim șuerul crivățului, răta-cit târzielnic, durerile năpădesc năvalnic în suflete, iar dragul de viață este legat de ploaia luminoasă a razelor de soare.

Luptând cu desnădejde contra gerului, cu atât mai simțit cu cât hrana îi este răpită de anotimpul morții, vânatul ajunge spre primăvară istovit, iar când instinctul îi suflă nădejdea ajungerei la limanul mântuirii, iarna întoarce coada și-i dă lovitura de moarte.

Noi oameni avem judecată, avem prevedere, ne-am organizat, ca să ducem lupta de rezistență chiar contra naturei, când nu ne e clementă.

Dar vânatul, dest'nat de natură să trăiască în sălbătăcie, ce se face?

Nu ar fi nimic de zis, dacă omul ar lăsa vânatul în plata lui Dumnezeu, așa cum e cazul în ținuturi neumblate de om.

Însă de îndată ce omul prigonește vânatul, ca

să și-l facă lui hrană sau spre altă folosință, dator este față de legea firei, față de conștiința lui de ființă gânditoare, să împlinească prin ajutorul dat în timpul de restriște, putința de viețuire vânatului, cel puțin în măsura în care el i-o răpește vânându-l.

Așa e drept în fața poruncilor lui Dumnezeu.

Așa e în interesul însuși a vânătorului.

Așa dealtmintrelea se face în alte țări.

La noi cea mai mare parte din vânători nici n'au auzit de asemenea mofturi nemțești!

Ici colo se găsește câte un boier umblat prin lume, căruia-i trăsnește așa prin minte să facă adăposturi prin păduri, unde mai pune căpițe de fân sau trifoi, bulgări de sare sau grăunțe, napi și altele, după cum e felul lighioanelor, de-i merge buhul că ar avea o doagă sărită.

Și totuși cine are inima și cine-și înțelege interesul trebuie să facă la fel.

Mai mult încă, ar trebui ca în terenurile arendate pentru vânătoare, autoritatea statului să impună cu strășnicie facerea de adăposturi și hrănirea vântatului pe timpul iernei.

Vânatul să rărește, vânatul dispare.

Dar este oare comoară pe lume din care să tot scoți, fără a pune nimic la loc, care să nu se sfârșească.

Cei mai mulți, porniți a fi mai smecheri ca vecinul, i-și zic: las să aibă altul ponosul și eu să trag folosul. Dar s'a cam terminat vremea șmecheriei în toate, dar încă în vânătoare?

† Profesorul Dr. E. Juvara

În ultimul moment aflăm despre moartea profesorului dr. Ernest Juvara.

Om superior în toată accepțiunea cuvântului, ca știință, ca bunătate sufletească, ca om de lume, totuși lăsăm cercurilor largi, în cari și-a trecut cea mai mare parte din vreme, să-i preamărească multiplele sale calități.

Ca vânători, acei cari am avut norocul să-l cunoaștem pe teren și în manifestările sale vânătoarești, simțim o adâncă durere pentru pierderea unui camarad cu adevărat de elită.

Cordial, îngăduitor, binevoitor cu toți tovarășii de

vânătoare, era una din atracțiile expedițiilor noastre, când importante sale preocupări îi îngăduiau să ne însoțească.

Ca pe toate terenurile, fruntaș între frunțași a servit ca exemplu viu al vânătorului de rasă, ceea ce a făcut să fie adesea pe vremuri invitatul Marelui Rege Vânător defunct.

Uniunea Generală pierde cu dr. E. Juvara pe unul din marii săi sprijinitori și îndrumători, fiind membru în Consiliul de administrație.

Fie-i țărâna ușoară!

Cu bufnița împăiată la răpitoare

de A. A. V. POPESCU

Cu excepția vânătorilor, cari au posibilitatea să vâneze la baltă, pentru cei mai mulți din rest, data de 15 Ian., adică închiderea vânătoarei la iepuri, înseamnă închiderea totală a vânătoarei, până la vară, resp. toamna viitoare.

Ori care dintre noi știu, ca răpitoarele cu aripi, precum ciorile și coțofenele sunt cei mai înverșunați dușmani ai vântaului nostru mic și în consecință cel mai mare concurent pe terenul de vânătoare. Dacă ne gândim, că fiecare dintre păsările aceste, foarte numeroase la noi, distruge anual numai o singură piesă de vânat, numai un singur pui de iepure sau de potârniche, ne vom da seama, că ele în totalul lor,ucid mai mult vânat, decât noi vânătorii.

Avem deci tot dreptul să ducem în contra lor o luptă aprigă. Distrugerea lor este în primul rând treaba paznicilor de vânat (ar fi cel puțin). Să recomandăm vânătorilor să plece cu pușca pe teren ca să împuște ciori și coțofene, nu ar avea nici un rost, căci neputând să se aproprie de ele, ar îm-

pușca puțin, ceea ce ar fi un folos infim și, plictisindu-se, s'ar și lăsa repede.

Servind un scop dublu, adică stârpirea răpitoarelor cu aripi și oferind o distracție vânătoarească de primul rang, recomand vânătoarea cu bufnița împăiată. De aranjament deosebit nu e nici o nevoie. Trebuie doar o bufniță împăiată în poziție de odihnă. Nici aceasta nu e absolută nevoie să faci parte din specia bufniței propriu zisă (*Bubo maximus*, grand duc, uhu) poate să fie orice altă buhă de mărime cel puțin mijlocie. Dacă are sau nu urechi, nu este de nici o importanță. (Bine înțeles, o cucuvea e prea mică).

Având lucrul principal, bufnița, o învăluim frumos într-o cărpă, ca să nu i-se sbârlească penele, o așezăm în rucsac și plecăm pe teren. (Toată bufnița nu e mai grea de cca $\frac{1}{2}$ kg.). Acolo ne căutăm o tufă deasă, pe care o și mai îndeșim așezând ramuri tăiate pe ea. Altă dată dăm de un șanț uscat, destul de adânc, ca să ne putem așeza în el punând peste noi ceva ramuri verzi, sau legă-

turi de coceni, de trestie, stof, indiferent ce, lucru principal este, să ne ascundem.

Tot din asemenea material ne putem face în mod cu totul primitiv o colibă provizorie. Trebuie însă, ca ascunzișul să n'îl facem lângă un arbore izolat, care să fie așa de aproape de noi, ca să putem trage cu succes în paserile ce să așează pe el. Plecăm deci pe teren, de preferat dimineața sau imediat dupe masă, când și paserile se odihnesc încă. Legăm bufnița pe un băț de cca. 1 m. înălțime, îl înfigem în pământ undeva între noi și arborele amintit, așa că să putem vedea bufnița din ascunziș. Pe urmă ne ascundem, încercăm arma și așteptăm.

Ciorile sunt încă toate unde-va pe copaci, odihnindu-se, cum au ele obiceiul să facă cam între orele 12—2 p. m.

Numai dinspre sat se apropie o umbră cenușie sburând jos, printre pomii din grădini. Cu ochii așezându-se pe un copac, observăm cocoloșul mare, ce este bufnița d-tale. Nu vezi nimic, căci nu poți privi decât în direcția arborelui resp. a bufniței, dar auzi deodată un „țirc, țirc“, ce să apropie. Pe urmă, vâjă ceva, un mototol de pene trece ca o săgeată pe lângă bufniță, ca pe urmă făcând o curbă elegantă să se ridice deasupra ei, unde începe să vânture cu aripile, stând parcă suspendată în aer. Dacă poți, tragi, dacă nu aștepti, căci atacul se va repeta și este foarte probabil că uliul, căci de el este vorba, se va așeza pentru puțin timp pe cracă, putând atunci să-l lovești ușor. Dacă ai reușit, să-ți pară foarte bine, vei avea la primăvară cel puțin ca un stol de potârniche mai mult.

Tâlharii ogoarelor, ciorile și coțofenele ce dormeau în plopii de lângă sat sunt alarmate de crăcănitul unei din camaradele lor, care a văzut cazul uliului. Ea să și ridică bătând leneșă din aripi, și se apropie de ascunzișul d-tale, să vadă ce este. Abia zărește bufnița și uliul mort, începe o cârăială îngrozitoare. D-ta stai cuminte, nu mișca și nu trage în ea, căci auzind celelalte, vor veni și ele să vadă. Deodată vei auzi din toate părțile câte un câr—câr scurt, strigătul lor de atac, iar peste câte-va minute vei crede că ai ajuns în mijlocul marelui congres al diavolilor. În toate părțile vei vedea numai aripi negre și cârăiala te va asurzi. Atunci începe să tragi: Poți să tragi și în sbor, dar vei scăpa multe, trăgând dintr-o poziție incomodă. De pe cracă însă le iei ușor și poți face ravagii, căci ele nu vor putea pleca până nu te vor vedea, sau se vor prea speria. (Cine are o armă cal. 22, ghintuită Flobert o poate f. bine utiliza).

Nu trebuie așadar, ca omul să aibe bordei săpat în pământ, sau alte minuni. Eu din parte-mi am făcut întotdeauna așa cum am scris aci și m'am distrat împărătește. De multe ori am luat bufnița cu mine când mergeam la astfel de vânătoare. Chiar și pe vremea prepelițelor; iar între orele 11 a. m., până la 4 p. m. când nu puteam umbla de căldură, scoteam bufnița spre deosebita plăcere a ciorilor și a mea.

Gândiți-vă bine: fiecare cioară grivă, sau coțofană împușcată, înseamnă scăparea a cel puțin atâtor piese de vânat util în acel an; iar vânat cu bufnița, nu trebuie să vă plictisiți nici în timpul când nu aveți posibilitatea la altfel de vânătoare. Incercați deci!

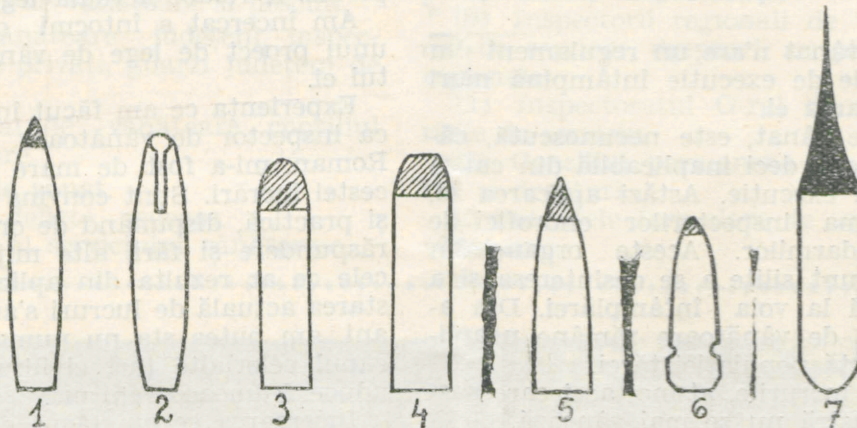
Valoarea balistică a gloanțelor „torpedo“

de C. A. V. POPESCU

Glonțul torpedo este ultima creațiune pe acest teren. Existând în mai multe variațiuni, în fond este un glonte alungit cu vârful mai mult sau mai puțin ascuțit și cu un posterior, care se subțiază și el, astfel că fundul glontelui are un diametru mult mai mic, decât diametrul la mijloc, sau calibrul propriu zis al glontelui (fig. 1 și 2), pe când celelalte 2 tipuri de gloanțe obișnuite cum sunt acele cu forma cilindro-ogivală (fig. 3 și 4) și forma „S“ (fig. 5) din care tipul nou (fig. 6) se apropie într-o câțiva de forma torpedo, au un fund cu diametrul egal cu calibrul.

Este cunoscut, că proiectilul, în cazul nostru glonte, tras din arma ghintuită, este împiedecat în sbor de doi factori, din care gravitațiunea, constant (9.81) și altul rezistența aerului, care se mărește în mod brusc, odată cu mărirea vitezei inițiale a glontelui. Înaintea capului glontelui acumulându-se mase de aer ele formează un val de aer, prin care glonte străbate cu atât mai ușor cu cât are o formă mai ascuțită și alungită la vârf. Afară de aceasta pereții laterali al glontelui sunt într-o permanentă frecare cu aerul, care frecare va avea un efect cu atât mai desavantajos asupra zborului său, cu cât acești pereți vor fi mai puțini netezi, deci este un desa-

cât viteza glontelui va fi mai mare. Aceasta înseamnă, că acest glonte și-a pierdut echilibrul atmosferic, adică acolo unde el ajunge în vid nu este supus presiunii atmosferice, care pe cât știm, este de cca 1 Kg., pe cm. pătrat. Ființele vii ce trăesc în atmosferă de aceia nu suferă de această presiune, fiindcă ea se exercită pe întreaga lor suprafață atât în exterior, cât și în interior, este deci echilibrată. Tot așa, ridicând un obiect nu simțim și plusul de greutate ce-l formează presiunea atmosferică pe partea lui de sus, fiindcă atmosfera tot așa îl apasă și pe partea din jos. Dacă însă prin mijloc artificial (pompe), îndepărtăm aerul de pe o parte a unui corp, presiunea atmosferică din partea opusă se va manifesta imediat, putând a disloca acel corp din loc. În aceeași situație se află și glonte ce străbate aerul. Formându-se un vid la coada lui, el trebuie să învingă și presiunea atmosferică ce prin această i se manifestă la cap, ajutat fiind de energia ce câștigase de la gazele pulberei. Așa dar, el cu ajutorul acestei energii nu numai că trebuie să-și miște propria masă — propria greutate, — dar și acea masă de aer proporțională cu calibrul său, ce în urma pierderii contrapresiunii de la coadă își manifestă influența desavantajoasă asupra lui.

vantaj, dacă glonte are brâuri, canaluri, etc. Frâna principală, care împiedecă sborul glontelui este vidul ce se formează la fundul său în timpul zborului. Dacă luați un baston și trageți cu el brazde pe suprafața unei ape, veți observa că braza ce o vedeți în timpul mișcării bățului, are o formă triunghiulară alungită, a cărei vârf se află tocmai în direcție opusă cu mișcarea; iar pe lângă băț când este în mișcare, veți vedea formându-se mici vârteje, formate din masele de apă ce se străduesc a umple brazda — golul — ce ați făcut pe suprafața apei, căci natura nu cunoaște „gol“ și caută numai de cât să-l umple. Dacă luați un obiect mai mic, o piatră bunăoară, pe care legând-o de o sfoară o târâți cu iuțea printr-o apă străvezie, veți observa acelaș fenomen însă mult mai asemănător aceluia ce se petrece în cazul glontelui ce străbate aerul. Și la fundul glontelui se formează un gol — un vid — dacă el sfâșie cu mare viteză, masele de aer ce are înaintea sa; iar și pe lângă acest vid se formează vârteje de aer cauzând zgomotul caracteristic — șueratul — gloanțelor. Ce înseamnă însă, dacă după fundul glontelui se află un vid, care va avea o formă neyloidică cu atât mai alungită, cu

Este clar deci, că dacă reușim să eliminăm, sau cel puțin micșorăm acest factor principal component al rezistenței aerului, vom ușura zborul glontelui, îi vom lungi tirul

Suprafața fundului unui glonte de 8 mm., este de 38.485 mm. pătrați, dar un glonte torpedo de 7 mm. calibru, are un fund cu numai 5 mm., diametru și o suprafață de 19.635 mm. pătrați, deci cu 18.850 mm. pătrați mai puțin ca un glonte obișnuit de același calibru. Iar aceasta înseamnă cca 190 grame presiune atmosferică mai puțin ce capul glontelui are de învins, deci pierderea mai înceată a vitezei inițiale față de un glonte cilindro-ogival de același calibru tras sub aceleași împrejurări determinate, adică de aceeași greutate, cu aceeași cantitate și calitate de pulbere, din aceeași țevă, etc. Spre exemplu: Un glonte torpedo cal. 7 mm., tras dintr-o țevă de 72 cm., lungime cu o încărcătură de 3.75 gr. pulbere Rothveil No. 1, pleacă cu o viteză inițială de $V_0=878$ m. sec., și are la 300 metri de la gura țevei o viteză de 633 m. sec. A pierdut deci până la această distanță 215 m. sec., din viteza inițială. Un glonte cilindro-ogival tras exact sub aceleași împrejurări, părăsește țeava cu o viteză de $V_0=849$ m.

sec. La 300 metri distanță mai are o viteză de 565 m. sec. A pierdut deci 284 m. sec., cu 69 mai mult, decât glonte torpeda.

Dacă însă glonte de același calibru mai are încă și densitatea transversală mai mică decât acela cu forma torpedo, pierderea de viteză pe aceeași distanță este încă și mai bătătoare la ochi. Spre exemplu, glonte torpeda a cartușului 6×60 Magnum, tras din țevă cu 72 cm. lungime, are o viteză inițială $V_0=888$ m. sec. La 300 metri, adică V_{300} , este $=721$ m. sec. Deci pierderea de viteză 167 m. sec. Un alt glonte de același calibru, dar cu o greutate de numai 10.2 grame, față de 12.1 gr., a glontelui torpedo, plecând cu viteza inițială de $V_0=925$

m. sec.; la 300 metri nu mai are decât o viteză $V_{300}=496$ m. sec., a pierdut deci din viteza sa inițială 429 m. sec., față de pierderea de numai 167 m. sec., pe aceeași distanță, a glontelui torpedo.

Pierderea de viteză înseamnă însă și pierderea de energie (E fiind $=\frac{p \cdot v^2}{2g}$) reesă deci în mod clar, că glonte torpeda asigură un foc eficace la mai mare distanță decât alt glonte de același calibru însă cu forma cilindro-ogivală, adică S. El este deci tipul glontelui viitor, care mai poate avea încă multă modificare, până la micșorarea la o măsură cât de redusă posibilă a rezistenței aerului asupra glontelui în zbor.

Este nevoie de o nouă lege de vânatoare ?

de Colonel rez. I. GHEORGHIU

Actuala lege pentru protecția Vânatului are absolut nevoie de a fi înlocuită printr' o altă lege.

Motivele ar fi următoarele :

Legea actuală de vânatoare a fost întocmită în pripă în anul 1921. Cu toate că în 1923 i s' a adus oare care modificări, legea nu mai corespunde nevoilor de astăzi ale vânatoarei și nici moravurile rele cari s' au îmbuibat și care duc zi cu zi la distrugerea completă a vânatului țării noastre.

Actuala lege de vânat n' are un regulament din care cauză organele de execuție întâmpină mari dificultăți în aplicarea ei.

Legea actuală de vânat, este necunoscută, căzută în dezuetudine și deci inaplicabilă din cauza lipsei organelor de execuție. Astăzi aplicarea ei, este lăsată pe seama inspectorilor onorifici de vânatoare și-a jandarmilor. Aceste organe din lipsă de mijloace sunt silite a se desinteresa și a lăsa aplicarea legii la voia întâmplării. Din această cauză legea de vânatoare rămâne neaplicabilă și necunoscută populației țării.

Dacă astfel stau lucrurile, atunci acei care susțin că în țara noastră nu se mai vânează, ci să braconează, nu greșesc cu nimic în aprecierile lor.

Față de situația cât se poate de proastă în care se găsește vânatoarea în țara noastră, credem că lumea adevărată vânătorească este obligată să intervievă cât mai energic și neîntârziat, fiindcă ar fi un mare păcat ca într' o țară agricolă ca a noastră, cu un teren atât de prielnic cultivării și înmulțirii vânatului de toate speciile propriu faunei noastre, vânatul să fie atât de desprețuit și neglijat, iar ceea ce a mai rămas astăzi să fie pustiit și distrus fără milă și în chip sălbatic.

Iar dacă rălele care bântue astăzi se cunosc atât de bine de cei în drept, cari sunt singuri în măsură a le pune capăt, ne întrebăm care să fie cauza acestei desinteresări și dispreț cu care se tratează chestiunea vânatoarei la noi.

În nenumărate rânduri s' a vorbit și s' a scris de către persoane competente în chestiuni cinegetice ca *vânatul, trebuie considerat ca un factor economic național*. Să nu uităm că așa cum se prezintă astăzi vânatul țării noastre, este departe de a fi un factor economic ; de o camdată este un factor neproductiv, și care se irosește fără rost, fiind lipsit de o lege de organizare a vânatoarei, alcătuite în mod practic și adoptată mentalității vremurilor în care trăim.

Ar fi multe de spus în această privință.

Indrept apelul meu către acele suflete în care mai arde focul sacru vânătorească și'n puterea și voința cărora stă mijloacele de îndreptare a stărei triste în care se sbate vânatoarea în țara noastră.

Printr' o experiență destul de lungă și oarecare cunoștințe ce am în privința vânatului ; mi-am permis a reface actuala lege de vânatoare.

Am încercat a întocmi o lucrare sub forma unui proiect de lege de vânatoare cu regulamentul ei.

Experiența ce am făcut în timpul cât am servit ca inspector de vânatoare onorific a județului Roman, mi-a fost de mare folos la întocmirea acestei lucrări. Sunt convins că printr' o lege bună și practică, dispunând de organele de execuție cu răspundere și fără alte mijloace materiale decât cele ce ar rezulta din aplicarea proprie a legii ; starea actuală de lucruri s' ar îndrepta și în câțiva ani, am putea sta nu numai la cot, dar chiar în capul celorlalte țări civilizate, cărora vânatul le aduce frumoasă venituri.

Încercarea ce am făcut este întradevăr și grea și îndrăzneată, de aceea n' am nici o pretenție de cât dorința sinceră de a aduce un pic de viață nouă aportului vânătorească și vânatoarei din țara noastră, care să exercită astăzi fără nici un control și'n chip puțin civilizată și fără nici o răspundere morală și nici materială.

În resumat părțile ce cuprind proiectul de lege și regulamentul ei, ar fi următoarele :

CUPRINSUL PROIECTULUI DE LEGE DE VANATOARE

- 1) Despre dreptul de vânatoare.
- 2) Arendarea dreptului de vânatoare
- 2) Arendarea dreptului de vânat pe terenurile proprietăților particulare, ale statului, comunelor, așezămintele moșnenilor și așezămintele private.
- 3) Cultivarea vânatului folositor de diferite specii în crescătoriile inspectoratelor de vânatoare județiene și crescătorii particulare.
- 4) Cultivarea diferitelor feluri de animale pentru blănuri în crescătorii speciale.
- 5) Hrana vânatului de diferite specii.
- 6) Paza obligatorie a terenurilor de vânat.
- 7) Ocrotirea vânatului folositor și nobil.

8) Despre braconaj, urmărirea și stărpirea braconajului, recompense. Distrugerea păsărilor și animalelor stricătoare și răpitoare. Distrugerea câinilor, pisicilor și ogarilor vagabonzi. Dispozițiuni pentru câini turmelor de oi și vite.

9) Măsurile ce trebuiesc luate pentru aducerea la cunoștința populației a legii de vânatoare și pescuit.

10) Funcționarii ce au drept a supraveghia și urmări aplicarea legii de vânatoare și pescuit.

11) Despăgubiri pentru stricăciunile cauzate de animalele stricătoare și răpitoare.

12) Timpul în care vânatoarea este oprită.

13) Despre vânatoarea din oficiu.

14) Mijloacele prin care se poate vâna.

15) Urmărirea vânatului și dispozițiuni referitoare la câini.

16) Crescătoriile de câini de vânatoare.

17) Controlul vânzării pulberii de vânat și armelor de vânatoare.

18) Taxele pentru armele de vânatoare și câini.

19) Permisele de vânatoare.

20) Societățile de vânatoare, filiale și uniunile vânătorilor, uniunea G-rală a vânatului din România-Mare.

21) Personalul aparținând Ministerului Domeniilor secția vânatoarei însărcinați cu aplicarea legii și regulamentului de vânatoare și pescuit.

22) Inspectorii de vânatoare județeni, inspectorii regionali, păzitori privați, guarzi județeni de vânat, păzitori publici.

23) Inspectorul G-ral de vânatoare, consiliul permanent de vânatoare.

24) Despre fondul de vânat.

25) Contravențiuni, delikte, pedepse.

26) Proiect de buget al serviciului vânătoresc.

CUPRINSUL REGULAMENTULUI DE VANATOARE

1) Despre dreptul de vânatoare.

2) Arendarea dreptului de vânat, caete de sarcini și contractele ce trebuiesc întocmite pentru diferite arendări de terenuri de vânat.

3) Îndatoririle și drepturile crescătorilor de vânat folosire și nobil ale inspectoratelor de vânatoare județene și crescătoriilor particulare. Măsurile pentru ocortirea vânatului din aceste crescătorii.

4) Constatarea despăgubirilor cauzate de animalele stricătoare și răpitoare. Măsurile pentru prevenirea stricăciunilor.

5) Condițiunile cerute pentru constituirea și organizarea societăților, filialelor și uniunilor vânătorești din țară.

6) Păzitorii privați de vânat, condițiunile de funcționare, îndatoririle de serviciu, Rapoartele lunare ale păzitorilor, drepturi și îndatoriri.

7) Guarzii păzitori de vânat, condițiunile de numire și funcționare. Îndatoririle de serviciu. Rapoartele lunare, drepturi, îndatoriri, uniforma guarzilor.

8) Păzitorii publici de vânat, condițiunile de numire și funcționare, drepturi și îndatoriri.

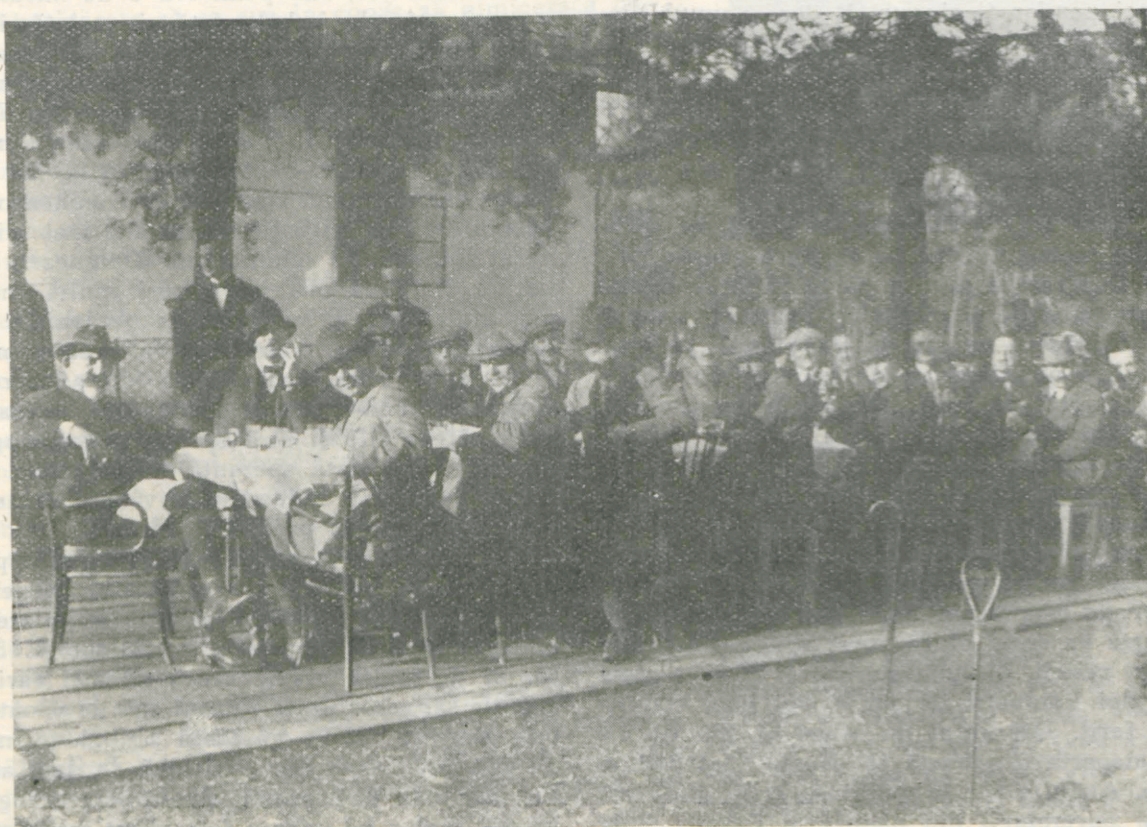
9) Inspectorii de vânatoare județeni. Îndatoririle de serviciu, drepturile lor, scriptele ce vor păstra aceste inspectorate.

10) Inspectorii regionali de vânatoare. Îndatoriri de serviciu, drepturi, scriptele inspectoratelor regionale.

11) Inspectoratul G-ral de vânatoare, îndatoririle de serviciu.

12) Consiliul permanent de vânatoare, îndatoriri și drepturi.

13) Diferitele formulare de scripte ale legii de vânatoare.

Amintiri dragi

U l i u l

de CAPITAN J. JACOBI

Dealungul apei mult întortochiată a Târnavei-Mari se risipesc în pâlcuri de câteva hectare, pădurici de sălcii, de plopi și plopi tremurători, cu o subvegetație deasă, aproape tropicală de tufișe, de rugi de mură, de buruieni înalte și de nepătruns, pe unde numai cu greu poate răsbi omul. Acolo undeva, într'un copac tufos, înalt și bătrân, cam la două treimi din înălțimea lui, lipit aproape de trunchiu, fusese clădit cuibul, în care, dintr'un ou alb aburit cu cenușiu-verzui, cam cât un ou de găină, dar mai rotund, ieșise el la lumina zilei. Era îmbrăcat tot în puf alb curat, numai la ceafă puțin umbrit cu cenușiu. Somnoros, își lasă capul la întunericul moale și cald ce-l înconjoară și doar când e aproape să se înađușe îl scoate de acolo și-l sprijină pe unul din celelalte două ouă încă întregi: nu-și poate încă ține capul. Și iar adoarme. Doarme, nici nu știe încă de trăește. În spre seară a scos odată capul afară din adăpostul moale și cald care-l învăluiește, dar repede și l-a tras înapoi. Ce-o mai fi asta! Ochii îl ustură grozav. Nu mai face el așa ceva. Doarme. Doarme și nu se deșteaptă decât după ce se simte înghesuit din dreapta și din stânga — pe lângă o neliniște ciudată ce l-a cuprins deodată, care-l face să deschidă din când în când ciocul fără vrere, lăsând să se audă chiar un fir de glas subțire, abia de luat în seamă. Acum și pasărea bătrână s'a ridicat puțin de pe cuib și prin acest crăpuș puiul nostru de uliu vede pentru prima dată. Vede că nu este singur în acest cuib, vede că mai are doi frațiori tot așa alb îmbrăcați ca și el. vede cum se apropie ceva de ciocul său: instinctiv a deschis ciocul și a înghițit. Pe urmă iar întuneric, liniște. După un timp, din nou aceleași lucruri. Puiul nostru e cam obraznic. Nu vrea să știe de frațiori, se repede la ciocul mamei parc'ar fi singur. E doar primul născut și își reclamă dreptul cu o obrăznicie statornică încă din a doua zi a vieții sale. Bine că mama lui ține o mai dreaptă socoteală; dar nici ea nu poate să izbutească întotdeauna, căci prea se vără înainte micul nesățios.

Așa trec zilele.

Sărmanul tată abia prididește să aducă de mâncare, pe când mama rămâne să vegheze asupra cuibului, să-și încălzească puii și să le împartă hrana. Apoi mai are în grijă și curățenia cuibului. Cuibul acesta este o clădire pe cât de impozantă, pe atât de ascunsă. Are un diametru de aproape un metru și apropiat tot atât de înalt. Mai zilele trecute și-a făcut drum până sub copac, cu mare greutate și mult sgomot printre buruienile încâlcite și tufele dese, un vânător. Dar n'a putut să descopere cuibul, atât de bine stă ascuns între crengi. Dar de atunci, nu-i mai prea place mamei îngrijate, cuibul. Mai bine parcă era cel de anul trecut pe lângă care n'a trecut nici odată picior de om. Acum două luni avusese chiar o mică ceartă cu soțul ei pe acest prilej. Susținuse ea, că cuibul cellalt, din pădurea mare, în râpa aceea ca la vreo doi kilometri de aci, e mai bun, mai liniștit, mai ferit. Dar soțul nu vruse să știe de nimic. Prea departe îi trebuia să sboare întotdeauna după hrană. Altfel e aci, la marginea apei, unde vin turturele și porumbieii din pădure la adăpat, unde în porumbul înconjurător își crește potârnicchia puii,

unde mai târziu vin gaițele după mâncare, iar ciorile nu lipsesc niciodată. Dar din curțile oamenilor nu vin oare răuștile și bobocii de găscă până aproape, pe râu? Sau cloșca cu puii pe jumătate crescuți nu colindă porumburile după poftă? Și apoi, nu este niciodată bine să rămâi doi ani dearându-l în unul și același cuib. Față de aceste argumente a cedat și ea, dar de când cu trecerea vânătorului de deunăzi îi vin iar în minte certurile de atunci: până la urmă să nu fi avut tot ea dreptate. Dar nici prea mult timp de stat pe gânduri n'are ea acum. Puii cer mâncare. Pe zi ce trece sunt mai nesățioși. Nu-i vorbă că au și crescut în aceste două săptămâni. Prima lor haină de puf au schimbat-o cu una mai caldă, ce e drept nu așa frumoasă și albă ca cea dintâiu. Acum sunt îmbrăcați în cenușiu murdar, dar haina e călduroasă destul și poate de-acum și mama să mai plece în căutarea hranei fără ca ei să sufere de frig. Căci deși suntem în plină lună de Iunie, dar în cuibul tainic nu străbate niciodată raza de soare. Aveau nevoie de căldura mamei. Dar acum sunt mai voinici. Știu să se ridice în picioare, fac mici plimbări prin cuibul mare și se încălzesc unul de altul când mama întârzie prea mult. Când vin părinții cu mâncarea ei cerșesc în gura mare și fiecare caută să-i ia înainte celuilalt. Bine înțeles, puiul nostru — primul născut — se distinge în toate. E și mai mare ca toți, nu numai ca vârstă, dar și ca întregă înfățișare.

Cuibul seamănă mult acum cu o măcelărie. Rămășițele de pasărele, de porumbieii, turturele, gaițe, ciori, potârnicchi, veverițe, pasări de curte, pui de iepuri, chiar și rămășițele unei pisici de casă sunt îngrămădite pe marginea cuibului. O mare parte a căzut chiar jos, sub pom. Nu e de mirare ca după o masă atât de îmbelșugată și variată, încă din a treia săptămână să fi început să le crească puilor penele adevărate, iar după a cincea săptămână puiul nostru să-și fi încercat deja aripioarele. E voinic și sănătos, dar nu mai e el cel mai mare dintre tinerii din cuib. I-au luat-o înainte surorile. El ca băiat a rămas cel mai mic. Așa a vrut Dumnezeu să fie în neamul lui, ca bărbații să rămână mai mici de stat decât femeile. În schimb însă Dumnezeu a dat bărbaților o inimă mai mare, mai multă îndărătnicie, mai mult curaj și o porție de obrăznicie care pune câteodată mințea omenească în grea cumpănă. Părinții sunt acum arhi-ocupați cu aducerea hranei, abia răzbind să-și sature copiii. Dar nu mai au mult. Încă câteva zile și puii își vor putea singuri căuta de trai. În această speranță trăesc zilele ce vin, această bucurie îi îndeamnă la vânătoare neobosită și cât mai bogată în pradă.

Dar omul nu se odihnește. Plângerile pentru pasărele răpite din curțile oamenilor, penele de potârnicchi, părul iepurilor căzuți în ghiare vorbersc o limbă pe care prea bine o înțelege. E doar vânător și de multă vreme caută tâlharii cari domnesc atât de săngeros peste ținutul său de vânătoare. Trebuie neapărat să le găsească cuibul. A mai căutat el, dar fără folos. Poate să aibă de data aceasta noroc mai bun. Și pornește. Caută prin crângurile de-a lungul râului, pe unde a fost văzut întotdeauna uliul făcând-se nevăzut. Drum greu prin buruieni înalte

și tufișuri dese — dar nu găsește nimic. Deodată însă zărește ceva printre copaci. Era uliul care cu pradă în ghiare se ducea către cuib. Vânătorul o apucă spre partea în care sburase răpitoarea. Se uită, caută, dar nu poate dibui nimic. Și totuși, pe aci undeva trebuie să fie cuibul. Se duce înainte, o ia la dreapta, cotește la stânga — și iarăși înapoi. Nimic. Trece și în păduricele vecine, legate între ele prin câteva rânduri de sălcii dealungul râului. Poate să fie pe aci cuibul, căci uliul obișnuiește să nu vie cu prada de-adretpul la cuib: ocolește înșelător. Drumul e greu, curge sudoarea pe om, iar pe mâini și obraz se înseamnă urma spinilor și țepușilor prin care își face loc. Dar nu se lasă. Și cum stăruința este întotdeauna răsplătită când nu e lipsită de înțelepciune — așa a fost și acum. Cuibul n'a putut să-l zărească, dar sub pomul mare și stufos, înconjurat des de alți copaci, a găsit rămășițele îmbelșugate căzute din marginea cuibului. Ici, colo, se mai vede și câte o frunză ori o buruiănă stropită alb de găinaț, căci prea mult n'a putut s'ajungă jos prin frunzăria deasă a pomului, care a oprit în cale și fulgii și oasele ușoare agățate printre crengi. Dar atât cât a văzut îi e de ajuns. Căutând acum cu hăgare de seamă pe sub pom, prin buruienile înalte, i s'a limpezit bănuiala. Cu mare greutate isbutește să zărească ceva din clădirea măreață a cuibului. Își șterge omul nădușala, încarcă pușca și așteaptă. Puii din cuib vestec sosirea bătrânilor. Ca o umbră a trecut unul din părinți printre vârfulurile copacilor și se așează cu pradă în ghiare pe marginea cuibului. Vânătorul mai mult îl ghicește decât îl vede. Enervat, caută prin frunziș cu arma la ochi. Acolo, parcă îl zărește. Ochește, trage. Pe când lovitura răsună lung și amenințător pentru toate sălbătăciunile din jur, vânătorul vede cum cad frunzele rupte din pomul cu cuib, aude cum se întorc alicele spre pământ — dar de uliu nici o urmă. Trebuie să fi căzut în cuib, socotește. Așteaptă mai departe să vie și perechea. Un ceas, două; degeaba: nu vine. În sfârșit se hotărăște să se sue în copac să nimicească cuibul. Dacă n'a izbutit pe deplin, cel puțin puii să-i cadă în mână. Urcă. Când se apropie vede cei trei pui de uliu strânși pe marginea cuibului, privind neîncrezători la om. O experiență moștenită din strămoși prin multe mii de ani îi face să presimtă primejdia cea mare care-i amenință, deși pentru prima oară acum zăresc om. Sfioși se retrag pe marginea cealaltă a cuibului, dar acolo e deja și omul, care întinde mâna lui îmbrăcată cu mânășă groasă de piele spre unul din puii acum aproape cu totul în pene. Zăpăcit vede puiul nostru cum îi dispar surorile într'un săculeț al vânătorului. Și pe când omul întinde mâna spre el, se aruncă deodată, instinctiv, pe spinare în poziție de apărare, dar, cum stătea pe marginea cuibului, brusc, cade în gol. În cădere, automat i s'au deschis aripele lui scurte și ajunge în sbor plutit la pământ, unde dispăre în buruienile înalte. Iute coboară și omul ca să-l mai apuce. Îl caută, dar ușor se dumirește că prin bălăriile din jur orice trudă i-ar rămâne zadarnică. Abia acum își dă seama că nici uliul bătrân nu căzuse împușcat în cuib, după cum sperase. S'a dus și el... Supărat de succesul său discutabil, dar și mulțumit că a ajuns cel puțin în parte să mai micșoreze din numărul tâlharilor, pornește spre casă, unde doi pui de uliu de vreo 6—7 săptămâni își vor ispăși scurta lor viață.

În pădurice s'a întors liniștea. Părinții, cari din

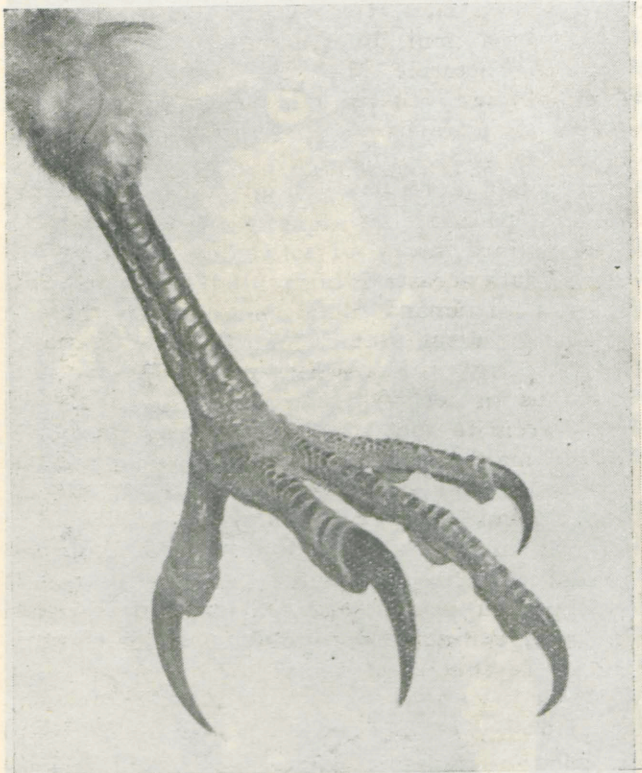
depărtare au urmărit acțiunea singurului lor dușman periculos, se întorc acum spre cuib. Își caută puii, îi strigă — zadarnic. Desnădăjduți și plângând sboară ei în jurul pomului ce ascundea până adineauri bucuria și fericirea lor... Dar puiul nostru când și-a auzit părinții a ieșit din buruieni și se ridică acum încetișor pe tufișe, urcându-se din ce în ce mai sus. Și cum unul din bătrâni trece prin preajma lui își învinge frica ce-i astupa încă gâtul și deodată începe să țipe în gura mare. Dintr'o dată bătrânii sunt la el. Uitată e dureria, uitat doliul. Cu dragoste și uitare de sine își reiau creșterea puiului scăpat. La cuib nu se mai întorc. Noaptea veghează în apropierea puiului, care ascuns în frunzișul unui pomișor, s'a instalat comod pe o cracă mai groasă. Ziua se cam plictisește puiul nostru. Dar începe să se plimbe prin pădure, sare din cracă în cracă și zilnic face progrese. Și într'o zi se întâmplă ce nu se mai întâmplase niciodată până a-

tunci: când a venit mama lui cu hrana, puiul nu numai că n'a cerșit, dar a refuzat să mănânce! Hoinărise prin pădure și se întâlnise cu un pui de mierlă, poate și el sârmanul la prima lui excursie. Înărmurit, s'a oprit. Cu ochi lacomi fixează păsărica, care nebănuind nimic se apropie liniștită. La vreo 5—6 metri, deodată, a svâcnit din adăpostul lui și s'a prăvălit asupra ei. Ghiarele lui se înfig adânc în viața caldă; câteva mișcări desperate a nenorocitei — și puiul de uliu simte cum se stinge viața în ghiarele lui. Mândru, semeț, se ridică peste prima lui pradă; și începe să rupă bucăți din ea, înghițindu-le mulțumit. Mai era de mirare acum că disprețuise hrana adusă de părinți? De-acum devine independent. Mai cere el câteodată hrană, când singur nu și-a putut potoli foamea, dar și aceasta din ce în ce mai rar. Pe tatăl său, de altfel, nici nu l-a mai văzut de câteva zile. Mama lui mai trece câteodată pe la el, îl caută prin pădure și îi aduce câte ceva de înghițit. Dar iată, vine și ziua când nu

mai își vede nici mama. I se pare însă lucru foarte natural. Abia înregistrează această schimbare. Păduricea e acum plină de păsărele fără experiență. Și nici el nu prea e din aceia ce stau prea mult pe gânduri. Văzut și prins e aproape una pentru el — așa că ușor își potolește foamea.

Haina lui de pene e acum întregă. Sus peste trup este de un brun frumos și lucios, cu fiecare pană tivită galben ruginiu. Dedesubt e gălbui cu dungi brune trecute în lung. Coadă întrece aripele aproape cu jumătate și poartă cinci benzi închise. Picioarele îi sunt galbene, crâncen armate cu ghiare negre, lungi și ascuțite ca acele, cari au dovedit deja ce lucru curat știe să facă. Ochiul puiului în puf, somnoros și cenușiu-albăstrui, a devenit ochiu galben deschis, expresiv și plin de o dârjă afirmare de viață. Așa îmbrăcat stă el acolo pe cracă, aproape de trunchiu, în marginea dumberăvei și privește în depărtare, peste râu, spre pădurea cea mare. Căci păduricea natală i-a devenit prea îngustă. Puterea tânără

ce clocoțește în el svâcnește după o libertate mai mare, spre întreaga ei destindere. Și zboară într'acolo. Gălăgia mare a păsărelelor ce se răspândesc zăpăcite în toate părțile rămâne ca o dâră ce a însemnat drumul pe care l-a urmat. Aproape de tot de pământ, folosindu-se instinctiv de orice acoperire de teren, zboară grăbit spre pădurea în care se pierde curând, după ce mai întâiu astupă pe veci gura unei gaițe ce tocmai voia cu larmă mare să dea de veste pădurei întregi de sosirea nepoftitului mosafir. Aci se stabilește. În pădurea deasă de fag tineri își alege câțiva pomi de odihnă și de dormit. Pădurea oferă hrană din belșug. Nu-i vorbă, este și el vânător dibaciu și nu prea dă greș când s'a hotărât odată pentru o pradă. Cu deosebire gaițele și ciorile suferă greu sub apriga lui domnie. De aceia îl și urăsc de moarte. Cum îl zăresc, cum încep să țipe sgomotos, vestind tuturor viețuitoarelor din pădure și câmp dușmanul neîmpăcat. Nu-i prea place lui gălăgia asta și unde poate se retrage în ascunzișurile știute. Ascuns, pândește prilejul și atunci își ia revanșa sân-

geroasă asupra gălăgioșilor. Bine înțeles nu vânează numai gaițe și ciori. E cam mofturos și îi place schimbare în menu-ul său. Mai ieri zărise o veveriță ce se juca prin frunziș: hotărât s'a repezit la ea, a ridicat-o în ghiare de pe cracă de parcă nici când nu fusese acolo. Toate sbuciumările veveriței surprinse ca să scape din ghiarele uliului se întorc numai în potrivea-i. Ca un clește de oțel s'au închis ghiarele deasupra prăzei, automat s'au încătușat în această poziție și orice mișcare a veveriței nu fac decât să înlesnească sulitelor ascuțite să pătrundă mai adânc în viață — viață ce curând se stinge. Mai greu i-a fost câteva zile mai târziu cu o potârniche ce se ascunsese dintr'un sbor nebun într'un spiniș des. Dar nu s'a lăsat nici atunci. S'a luat după ea — și majestos a scos-o cu ghiarele din spinărie. De câteva ori a trebuit s'o frământă bine cu ghiarele, până i-au ajuns pumnalele adânc în viață. Dar mult îi plăcuse vânătoarea aceasta. Ce goană sălbatecă a fost!

Și încetul cu încetul a venit iarna. Pădurea s'a pustii, păsările în mare parte s'au dus aiurea. Ciorile s'au strâns prin apropierea locuințelor omenești. Într'acolo se îndreaptă și el când îl strânge foamea și nu găsește nimic printr'alte locuri. Mai cu deosebire, din când în când, face el vizită la cantonul de cale ferată, unde cantonierul ține mulți porumbei și până unde poate să ajungă bine acoperit de ieșindul pădurei dinspre canton. Cu timpul a devenit un adevărat specialist în prinderea porumbeilor. Dar era s'o și pățească într'o zi. În sborul lui nebun după un porumbel care sbura cu toată desna-dejea spre porumbar a ocolit prea târziu și a dat busna drept în geamlăcul cantonierului. Odată cu geamurile sparte s'a pomenit drept în fața cantonierului speriat. Timp n'avea de pierdut, s'a convins el repede de așa ceva — și până să-și dea seama cantonierul despre ce este vorba, s'a mai auzit încă odată sgomot de geamuri sparte, și dispăruse. Mult a mai râs el mai târziu de mutra tâmpită a cantonierului. Nu știuse până atunci că oamenii sunt atât de greoi și că capul lor atât de mare lucrează atât de încet. Bună de știu și asta. De speriat se speria și el ce e drept — dar el mintea nu și-o pierde niciodată. La porumbar tot mai venea și niciodată degeaba. Cantonierul era furios. Il pândea des din grădină, dar nu venea niciodată când era acolo. Sau când venea, cantonierul nu avea pușcă. Și a avut odată prilej cantonierul să privească cum îi răpește un porumbel chiar din deschizătura porumbarului, în ciuda țipetelor lui desperate la cari se asociase întreaga familie. Indrăzneala lui nu cunoștea margini. În primăvară, biata soție a cantonierului abia isbutise să crească și ea câțiva pui în curte. Era un adevărat sbir. Venea întotdeauna atunci când omul era mai sigur că nu vine. Părea chiar că-i place să-și bată joc de oameni, neținând nici o socoteală de prezența lor. Odată, când femeia dădea de mâncare puilor, abia se întorsese să plece — nici trei pași nu făcuse — că începe să țipe puii speriați răspândindu-se în toate părțile. Instinctiv începe și ea să țipe și să dea gură cât putea, de-i tremura burticica sub șorț. Dar zadarnic, târziu! Cu puiul în ghiare se ducea uliul spre pădure...

În timpul verei nu prea se mai abătea pe la canton. A fost chiar un timp când cantonierul crezuse c'a scăpat de tâlharul acesta clocit parcă de dracul însăși. Se înșelase însă. Nu venea pentru că nu prea se simțea bine. Bolnav nu era, dar se simțea slăbit,

așa că nu prea se arăta. Dece să se arate lumii acum când întreaga sa înfățișare e atât de puțin trufașă. Haina îi e mohorâtă și urâtă. S'a dus luciul frumos pe care-l avea acum vreo zece luni. Ba ici și colo pierde chiar câte o pană, așa că înfățișarea-i e prea puțin îngrijită. Dar în pădure stă masă bogată și nu rămâne el flămând. Carnea fragedă și ușor de dobândit ce găsește prin cuiburi și în tufișele din marginea pădurei îi este chiar foarte prielnică organismului său cam slăbit — și cu acest regim curând îi trece și mica indispoziție. Penele căzute se înlocuiesc cu altele mai frumoase. Face acum o impresie nițel cam târcată: pene vechi-pene noi, pene pământii și pene cenușiu albastrui, unele cu desene în lung, celelalte în lat — dar se simte din ce în ce mai bine. Lucrul l-a aflat, sau mai dgrabă l-a simțit și cantonierul, căruia de curând i-a făcut o scurtă vizită de etichetă. Și pentru că nu l'a găsit acasă a luat cu el un boboc de rață — să știe și cantonierul c'a trecut pe la el. Acum merge repede spre bine de tot. La sfârșitul lui August, în acest al doilea an al vieții sale, îl vedem iarăși complet restabilit și în deplină putere. Abia mai e de recunoscut în haina sa nouă. Pe spate e cenușiu-albastrui, pieptul și pântecul e alb curat cu desene înguste de-alatul, cari se răesc spre coada lungă, de aceeași față cu spinarea și tăiată de cinci benzi închise. Picioarele sunt galbene portocaliu, la fel cu ochiul său înfocat și fascinant, privire plină de mândrie rece caracteristică acestei păsări, obișnuită, mulțumită puterii sale, să decidă asupra vieții și morții a atâtor viețuitoare ce-l întrec cu mult și ca mărime și ca greutate. Și astfel înzestrat de Dumnezeu pentru viață, el vede liniștit cum se golește iar pădurea, cum se duc păsările, nu fără să ceară tributul său stolurilor ce trec pe lângă pânzele sale. Iar când cerul așterne din noul cearceafal alb peste câmpiile și pădurea pustie, trece în revistă ogrăzile țărănilor din apropierea pădurei, neuitând încă nici odată să-și asigure, ca un bun strateg, surpriza și să-și acopere linia de retragere. Nevăzut vrea să vie și nevăzut vrea să se ducă, căci știe cât îl urăște toți. Viața aceasta în ascuns, dusă zi de zi, dă felului său de a fi ceva fioros. Dar pe nedrept. Căci el niciodată nu ucide din josnice proniri de carnațiu. Dacă și-a potolit foamea, atunci lasă și gaița să țipe și veriga să se joace printre ramuri în jurul lui, fără ca această vecinătate să-l îndemne la inutile vărsări de sânge și porniri de crimă. E drept, îndrăzneala și obrăznicia lui sunt neînchipuite. Răcnete și gălăgia oamenilor nu-l sperie: ce și-a ales odată ca pradă îi va simți și ghiara neîndurată — iar ce are odată în ghiare cu viață nu mai scapă. Căci ghiarele îi sunt ascuțite și puterea îi e mare. Chiar prada-i cea mai sdravănă, neînduplecat strânsă și frământată de lungele-i pumnale, își dă sfârșitul în câteva clipe. Dar crud nu este! Niciodată nu rupe bucăți din pradă încă vie, cum obișnuiesc câte unele din rudele-i mai nobile. N'are nevoie: crâncenele lui ghiare își fac pe deaîntregul datoria. Nu e leneș. Doar foarte rar îl găsești gras. Căutarea hranei și învingerea pradei îl ocupă prea mult. De mortăciuni nu se atinge niciodată. Mai dgrabă ar muri de foame. Mortăciunile le lasă aquilelor. Lui, numai sângele cald poate să-i dea viață, numai din el poate să scoată iuțeala și puterea, îndrăzneala și curajul de care are nevoie în lupta cu zilele. Țărânu îl urăște, vânătorul îl urmărește prin cele mai învierșunate mijloace. Dar pădurea tăcută și tai-

nică îi este scut și prietenă ce-l pune la adăpost de miopia omenească. Acolo își îndeplinește el rostul ce i-a încredințat natura să îndeplinească, după legi pe cari oamenii nu le înțeleg, nu vor și nu pot să le înțeleagă, căci apar în contradicție cu priceperile lor. Dar ori cât ar apare la prima vedere de distrugătoare, rosturile încredințate uliului, în ultimă analiză sunt totuși constructive. Căci pe marea scenă a naturii individul nu contează. Numai specia are valoare. Și în lupta veșnică, specia e curățată, de cine trebuie, de tot ce este slab și pipernic, bătrân și bolnav și deci periculos însăși existenței sale. Unul singur își permite să intervină și să răstoarne aceste legi eterne — din păcate prea ades fără pricepere și fără înțelegere. Uliul? — Nu dragul meu, omul.

Razele calde ale soarelui de Martie joacă plăcut peste penele tari și strâns lipite de corp ale uliului nostru. Ii încălzesc trupul. Pădurea răsună de cântecetele de dragoste ale păsărelelor, îmblânzind și inima rece a sângerosului lor domnitor. Căci doar așa se poate talmăci cum acest pustnic sever nu se revoltă împotriva unui din semeni săi cari îi calcă dela o vreme hotarele. Mai mult chiar: se apropie mulțumit de acest venetic aproape cu o treime mai mare decât el, îl urmărește, și cu plăcere își lasă privirea să odihnească pe mândrul port al noului venit. Noul venit e femeia. Trecuse și acum un an prin această pădure, dar repede fusese alungată de uliul nostru încă mic și prost, neînțelegător al rosturilor. De data aceasta însă, nu mai are femeia nici un motiv să nu rămână. Repede cad la înțelegere și într'o bună zi uliul nostru își uită de antipatia ce o poartă nemărginitului de lumină de deasupra lui, se ridică sus în cer albastru și cercuește deasupra pădurei. Cercurile sunt mici și sborul agitat, nimic asemănător majestosului joc de dragoste al aquilelor. Așa spun oamenii; dar întrebați odată pe tovarășa care-l admiră de jos din pădure și care la un moment dat nu mai rabdă și se urcă și ea acolo sus spre alesul ei. Plin de bucurie uliul se repede la ea — și pentru prima oară se poate auzi această pasăre aproape mută aruncându-și acel scurt *hieh-hieh* smuls de sbuciumarea patimei. Și cercurile lor devin din ce în ce mai mici, drumurile li se încrucișează mai des — ca, deodată, să curme brusc sborul și să dispară în taina pădurei unde se închină cu totul vieții.

În pădurea de brad cuprinsă de cealaltă parte și-au ales locul de clocit. Acolo îi putem vedea la lucru. În cioc și în ghiare aduc crengi și clădesc cuibul acela de dimensiuni atât de disproportionat cu mărimea lor. Iar după terminarea lui femela îi împodobește fundul cu frunze verzi pe cari le primește regulat când s'au veștejit. Clocitul e făcut numai de ea. Bărbatul veghează la liniștea din jur. În apropierea cuibului lasă în pace și gaița și turturica, numai ca să nu-l descopere; și aceasta chiar când, mai târziu după ieșirea puilor, căutarea hranei îi pune la grea încercare puterile sale. Viața l-a făcut precaut. Se pare chiar că n'a uitat de prima lui întâlnire cu omul care i-a răpit surorile. Căci cu pradă nu vine direct la cuib. Dela o depărtare destul de mare de cuib o rupe în bucăți și nu duce puilor decât atât cât pot înghiți — să nu cadă nimic sub pom.

Puii cresc și mănâncă mult. Cantonierița e disperată. S'a dus liniștea casei. Ce bărbat are și ea, care nu-i în stare să sfârșească odată cu blestematul

acela de uliu ce-i dijmuește de un an de zile păsările pe rând! Căci uliul vine acum mai mult ca altă dată. Vine aproape în fiecare zi, mereu la altă vreme, niciodată degeaba. Dar într'o zi îl ajunge totuși lovitura soartei. Cantonierul s'a pus pe pândă. Găinele și le-a închis. Doar o cloșcă a lăsat afară, pe aproape, și după geam n'o slăbește din ochi. Și a treia zi, spre seară, cloșca semnalează deodată primejdia. Toți puii se strâng în jur. O clipă, și a și ajuns căpcaunul, care, cu toată vitejeasca apărare a cloștii, înhață din grămadă un pui. Atunci a răsunat și lovitura. În pocnetul puștii și cloșca și uliul cu puiul în ghiare și-au strâns odată penele sbâr-lite și se lungesc răniți pe nisipul curții. Disprețuitor, uliul măsoară cu privirea-i crâncenă pe dușmanul de moarte ce se apropie grăbit. Nici nu încearcă să fugă, cum nu așteaptă nici milă din par-

tea nimănui. Mândru își îndură soarta pe care singur, de atâtea ori, a impus-o fără milă prăzilor sale. O lovitură puternică pe cap îi face să-i tresară tot trupul. În spasmele morții ghiarele-i intră adânc în cea din urmă pradă, apoi trage ploapele peste luminele ochilor aceia atât de aprigi ce-au început să se întunece — moare...

În casa cantonierului liniștea s'a întors. Onoarea bărbatului e salvată. Când cantoniereasa s'a dus Joi la târgul din oraș cu puii de vânzare, a povestit prietenelor în gura mare cât a avut de suferit și câte a pățit de pe urma tâlharului. Și când ajunge cu povestirea la desnodământul uciderii, râde mulțumită și-și laudă bărbatul. Nu știe sârmana, că aproape, în pădurea tăcută, sub grija plină de jertfe a mamei crește o generație nouă care va răzbuna moartea tatălui ucis.

Revistei Vânătorilor

Citirea excelentului articol „Uliul“ a colaboratorului nostru, d. căpitan I. Iacobi, îmi dă prilejul să atrag atențiunea că ar putea fi pentru Revistă punctul de plecare al unei întregi serii de studii de acest gen — un fel de „Vieți romanțate“ a animalelor.

Inlocuind, pentru cunoașterea animalelor, descrierea științifică moartă și rece, prin desfășurarea și pulsul vieții lor, s'ar putea ajunge la o extrem de interesantă culegere pentru literatura noastră vânătorescă — așa cum o posedă Germania cu un Lönz, Franța cu un Delamain sau Pergaud; ori cum la noi — dar în nemțește — a redat E. Witting viața ursului în „Frate Nicolae“, un volum întreg.

Evident, nu poate fi vorba de povestiri sau deslegări de imaginație, ci din potrivă realizări, având la bază perfectă cunoaștere a subiectului printr'o îndelungată observare directă.

Cine ne va da „viața“ găinușei de alun, a mistrețului, a dropiei, a viezurelui, a raței din împărăția stufului, a râsului, a ori căreia din sălbătăciunile noastre?

Se poate face un apel, se poate cel puțin lansa ideea.

Revista a mai lansat și alte idei noi. Unele au dat roade. Se poate încerca.

Maior C. ROSETTI-BALANESCU

Revista însoțește sugestiile d-lui maior C. Rosetti Bălănescu, cu cele mai calde urări de rodire și cu rugăminta către cititori de a da toată atențiunea cuvenită unei rubrici atât de interesante.

Constitue contravenție selecționarea vânatului cu arma în epoca oprită?

de Dr. SIMION VULCU, avocat

Legea de vânătoare, la art. 21, oprește „cu desăvârșire” vânzarea unor specii de vânat, limitând la altele posibilitatea de vânătoare la anumite epoci. Ciuta și căprioara se poate împușca numai în cazuri excepționale și numai cu autorizația Ministerului de Domenii. Pentru vânzarea ursului, a cerbului și a țapului roșu, se cere autorizația specială a Direcțiunii Vânătoarei. Incălcarea art. 21 din legea de vânătoare și a ordonanțelor ministeriale pentru ocrotirea vânatului, constituie caz de braconaj și fiind calificată drept contravenție la legea vânătoarei, se pedepsește conform art. 73—97 din legea vânătoarei. Legea noastră de vânătoare în această privință nu are norme, cari ar preciza excepții.

Și totuși, vânătorul poate să ajungă în asemenea situații, când trebuie să facă uz de armă, trecând peste considerațiunile legii. Sunt cazuri când sentimentul de milă și umanitate este mai puternic decât litera scrisă a legii. Sunt cazuri, când vânătorul pentru considerațiuni mai înalte ucide contrar cu dispozițiunile legii de vânătoare, când descarcă arma cu conștiința liniștită, cu mulțumirea sufletească de a fi respectat porunca unei supreme legi: a legii naturii.

Legea noastră de vânătoare nu cunoaște excepții la art. 21, pentru că oprește „cu desăvârșire” uciderea unor soiuri de vânat în anumite epoci. Astfel uciderea unei căprioare rănită mortal prin cine știe ce împrejurare, constituie contravenție, care este pedepsită. Uciderea unui exemplar de vânat constat infectat de o boală molipsitoare, conform legii noastre, este contravenție și trebuie pedepsită, în caz de denunț, pentru că nu există text în legea vânătoarei, care să scutească pe vânător. Impușcarea unui exemplar de vânat degenerat, ne apt sau chiar periculos pentru reproducție, în epoca oprită, constituie de asemenea o contravenție, reprimată prin sancțiunile legii.

Școala germană în această privință, în contradicție cu dispozițiunile legii noastre de vânătoare, recte, în contradicție cu lipsa de dispoziție în legea noastră, este foarte radicală, propagând stârpirea fără cruțare a tuturor exemplarelor bolnave și nepotrivite pentru reproducție. Mai mult, școala germană admite împușcarea tuturor exemplarelor de vânat, cari nu promit a produce un trofeu bun și a exemplarelor cari înclină spre degenerare. Un grof, excelent vânător de munte, cu renume mondial, mi-a recomandat să împușc pe terenul meu, anual un număr de cerbi, dintre cei cari în primii ani nu progesează vizibil în formarea coarnelor, demonstrând cu exemple vii, că va suferi calitatea coarnelor, dacă înmulțirea cerbilor nu va fi reglementată cu arma. Practica germană admite chiar și paznicului și păduralului a selecționa totul ce nu este potrivit sub raportul sănătății și al reproducției.

Pentru a putea face juste aprecieri asupra acestui principiu și pentru a putea trage logice concluziuni, voi arăta câteva cazuri trăite în mare parte de mine, sau bine cunoscute de mine, de exactitatea cărora răspund.

1. Cu 2 ani în urmă, paznici mei au găsit în apro-

pierea unui uluc (scoc, jilip) de plutire de bușteni un ied de capră roșie cu ambele picioare dinapoi fracturate. Iedul avea cam o lună și probabil vrând să treacă peste uluc după capră, a sărit în el, fiind răpit de curentul iute al apei, iar buștenii, cari au urmat, i-au rupt picioarele. Natural, că paznicii l-au ucis, pentru a-l scăpa mai repede de chinuri. Au comis sau nu contravenție?

2. Cu mult înainte, primăvara în Martie, stam în margine de pădure la sitari, ascultând țipetele unei mierle speriate. La un moment dat, se apropie un iepure, oprindu-se în fața mea. Părându-i-se în cele din urmă totuși suspectă negreața din tufă, a pornit pe același drum înapoi, observând eu că-i lipsea piciorul drept dinapoi tocmai de sus, mișcând în aer cotorul vindecat și acoperit cu păr, similar cu piciorul stâng. Iepurele era un exemplar foarte mare și bine dezvoltat, pierzând piciorul probabil de pe urma unui proectil cu fractura osului. Era cazul să trag? Ași fi comis contravenție?

3. Luna Iunie 1928, în muntele Măgura-Cujir. Pândeam la țap roșu în observatorul clădit la marginea unei râpi acoperite cu iarbă mare. Soarele se apropia de apus. Pe marginea de dincolo a râpei, apare o ciută cu vițel de circa 4 săptămâni, în primul moment am observat că vițelul șchioapătă. Nu puteam constata însă motivul nici cu ochianul, la o distanță de 40 de metri abia, din cauza ierbii mari. La un moment dat vițelul scapătă în râpă, făcând eforturi zadarnice să iasă la mal. Ciuta însă plasându-se din jos de el, îl ajută cu capul, împingându-l în sus, iar vițelul reușește să se stabilească din nou pe mal. Urmând marginea râpei unde aceasta era mai puțin adâncă și acoperită în parte cu tufiș, ciuta cu vițelul intră în râpă, iar eu socotind momentul potrivit, am încercat să mă apropiez, pentru a stabili defectul vițelului. Ajuns la 6—8 metri, am fost simțit de ciuta, care în goană a trecut pe celălalt mal. Vițelul urmează, foarte neajutorat, constatând eu, că piciorul dinainte drept, era cu circa 15 cm. mai scurt de cât cel stâng, foarte subțire și degenerat, care în timpul săriturilor balansa în aer, izbind mereu cu piciorul stâng și tufe, formând astfel o serioasă piedică în fugă. Am regretat totdeauna că nu am tras. Era cert că vițelul nu va putea eși din iarnă, presupunând, că ar fi ajuns arna. Era sau nu contravenție, dacă îl împușcam?

4. Vânătoare de capră neagră în munții Rătezat, în 1929, toamna în timpul goniței. Tocmai sosisem obosit la casa de vânătoare din muntele Stâna de Rău, când un paznic trimis în o recunoaștere îmi raportează, că a văzut în muntele Vasielu o capră neagră frecându-se mult timp de o stâncă pe dreapta și pe stânga, constatând el după înfățișare, că era vorba de un exemplar feminin. Or, capra neagră sexul feminin, era oprită printr'o ordonanță ministerială în acest timp. Raportându-mi-se cazul, am plecat imediat cu acel paznic la fața locului, pentru a împușca această capră, ținând seamă de recomandările tuturor vânătorilor de capre negre, de a împușca fără milă orice capră neagră râioasă, pentru a nu mai infecta și altele. După descriere era

cert, că boala era râia. N'am mai găsit-o. Am văzut două grupuri de capră neagră în apropierea locului amintit, fără să reușesc a identifica pe cea bolnavă. Ași fi comis sau nu contravenție, dacă așa fi împușcat-o?

5. In terenul de vânătoare a unui bun prieten, azi inspector general de vânătoare, cunoscut și excelenț vânător de munte, în o cursă întinsă cu multă îngrijire de paznici, pentru lup, s'a prins din nefericire un urs, cred că în toamna anului 1926. După câteva zile de urlete, constatându-se că ursul este bine prins de picior și nu este posibilitate să scape, a fost împușcat de administratorul aceluși teren. Presupunând că n'ar fi avut permis special de împușcare de urs, s'a comis sau nu o contravenție? In același teren, cu vre-o 2 ani mai târziu, un alt urs capital, răcâind sub o stâncă după momeală de carne plasată în o mică cursă întinsă pentru jider, adânc sub stâncă, s'a prins de picior. Aceasta în muntele

Miras, graniță cu muntele Măgura. Fiind cursa prevăzută cu o foarte slabă ancoră, potrivită pentru prinderea de jider la fel și cursa ușoară, ursul a venit la 200 metri sub casa mea de vânătoare, situată în granița acestor două puncte, agățându-se cu ancora de o rădăcină, fiindu-i auzite văicările de paznicii mei dela casa de vânătoare timp de 2 zile. A treia zi fiind liniște, căutându-se pe urmă, s'a găsit numai cursa cu un deget de urs în ea. Ursul trăește și azi. Ulterior a fost identificată urma lui de paznicii mei în primăvara anului trecut, nu departe de locul amintit, fiind ușor de recunoscut, având defect la două degete, lipsindu-i și o parte din călcâi. De remarcat, că ursul n'a rupt cursa sau lanțul, foarte slabe pentru el. Intreb, dacă ar fi fost sau nu contravenție, dacă ursul ar fi fost împușcat în cursă?

(Va urma)

Zbor de amurg

Ce facem cu câinii ciobănești?

Ca, inspector de vânătoare a județului Caliacra și vechi vânător și protector al acestei frumoase și scumpe bogății a țării noastre am experimentat toate mijloacele ce am putut realiza pentru stârpirea câinilor ciobănești, cari constituie pentru vânatul nostru cea mai mare plagă. Nu am ajuns aproape la nici un rezultat și după ce am citit și diferitele articole din prețioasa noastră revistă, m'am decis să scriu și eu acest articol și să mai propui o măsură care dacă s'ar pune în practică ar da rezultate mai bune.

În urma ordinului dat de Inspectorul General al jandarmeriei în anul 1931, s'a efectuat un control riguros de către jandarmi și braconierii s'au împușinat, cred, că intervenindu-se și acum la Inspectoratul General al jandarmeriei care este animat de cele mai bune intențiuni pentru protejarea vânatului, vom putea avea rezultatul dorit, adică dacă nu chiar distrugerea câinilor ciobănești hoinari însă împușinarea lor simțitor.

Înainte de toate ar trebui ca Ministerul de Domenii, Direcția Vânătoarei, în unire cu Ministerul de Interne să publice în toate comunele obligativitatea ca toți câinii ciobănești și cei ce îi ia locuitorii la câmp să aibă legat la gât jujăul de dimensiunile care să-l facă impropriu la gonit și prins vânatul.

Să se arate că cei ce nu se vor conforma li se vor împușca câinii.

Această operație terminată dându-se un termen de 15 zile dela publicarea ei pentru execuție, să se intervie cum am spus la Inspectoratul General al jandarmeriei, ca prin ordine ce se va da să se oblige jandarmii în serviciul lor zilnic să aibă și cartușe reduse, cari au destulă putere pentru a dobârî un câine, să împuște toți câinii găsiți fără jujău, fie că sunt la oi, fie că sunt hoinari. Numai astfel se poate rezolva, căci jandarmilor nu are ce le face ciobanii și ei nu fac decât execută o dispozițiune legală și merită a scăpa vânatul de pacostea ce o aduce acești câini cari distrug tot ce avem mai frumos încă în țara noastră.

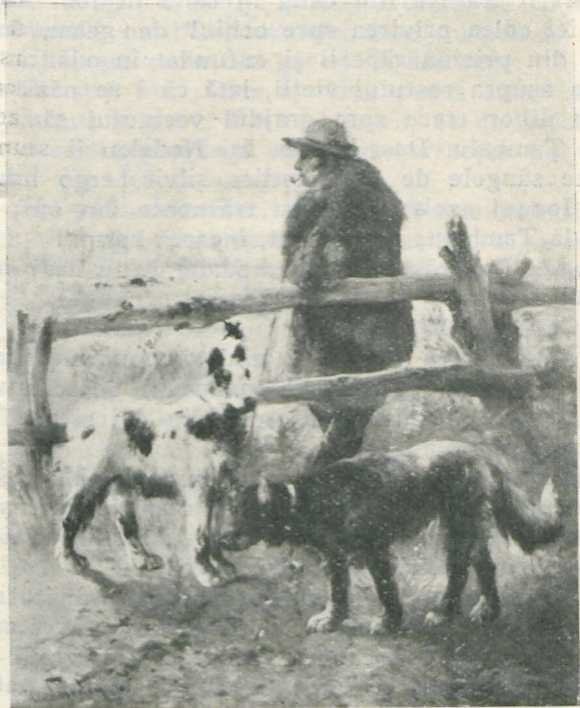
Soluțiile cu taxe pe câini sunt bune, dar nu echitabile și greu de realizat pe timpurile astea grele.

Vânătorii nu pot împușca că le este frică de cio-

bani și cu arma nu pot să se apere față de ei.

Cred, că, numai această soluție ar fi echitabilă și sunt sigur că se va găsi banii necesari pentru a se achita costul cartușelor reduse consumate cu distrugerea acestor câini, mai ales că costă foarte puțin.

Este o propunere și cred că Uniunea ar trebui să o încerce căci nu cred ca d-l. general Dimitrescu, care a arătat atâta sollicitudine pentru protejarea vâ-

natului, nu o va rezolva favorabil pentru salvagardarea acestei grele probleme care pe toți vânătorii ne interesează așa de mult.

Prin publicarea acestui articol aștept și părerile camarazilor vânători, dacă, cred, că propunerea mea ar fi folisitoare și ușor de înfăptuit.

Maior MIRCEA PETRESCU

Inspector de vânătoare al jud. Caliacra

FURNIZORUL

Rosenthal

CURTEI REGALE

BUCUREȘTI — Calea Victoriei Nr. 41 — TELEFON 320-01

Prima sursă în țară pentru :

CADOURI FINE ȘI APARTE — PORȚELANURI, CRISTALURI, LAMPI, etc.

TOTDEAUNA NOUȚĂ!

* *

PIESE ARTISTICE

Simțul băiete simțul, simțul este totul la om!

de ȘOMCUȚA MARE

Intr'un sătuleț din județul X., pe un vifor năpraznic, crivățul nostru, a cărui intensitate numai noi Românii o cunoaștem, amestecat cu zăpadă, bătea atât de furtunos în cât lumea să aștepta din clipă în clipă ca acoperișurile caselor să zboare în văzduh.

Nedelcu Negrea, fost brigadier silvic ședea zgribulit în fața vetrei, înconjurat de snopi de coceni, pe cari îi trântea din când în când în foc. Aruncând ici colea privirea spre ochiul de geam, întunecat din pricina zăpezii și cufundat în adâncă cugetare asupra rostului vieții, iată că i se năzarește că un dihor trece spre grajdul vecinului său, poreclit Țambalu. Deși bătrân, lui Nedelcu îi se răcolește sângele de ex-brigadier silvic, ergo brăconier. Ioane! exclamă el, iea trăsnoaca din cui; un dihor la Țambalu; l-am văzut, încarcă harma!

Fiu-său Ion, răspunde din hodaie, cu'un haa? prelungit:

— Ce-i tată hă?

— Mă, încarcă harma și vin' să-mpuști dihorul.

Ion se scoală agale de pe canapeaua de scânduri, acoperită cu rogojină, iea arma din cui și vine la făuritorul său.

Tată, zice, harma-i harmă da' n'am praf.—Mă boule, îi răspunde tat-său, n'ai praf, ai utat de cartușele pe care le-au lăsat franțujii, când au fostără p'aici? Scoate gloanțele și adă iarba 'ncoa!

Ion, cuprins acum și el de frigurile vânătorei, cu toată lenea lui moștenită, să grăbește să scoată proiectilele din 5—6 cartușe franceze și prezintă lui tată-său conținutul, grăind: Ce Drac'o hi asta tată? praf? că țiea par a hi străchinele. Nedelcu de colea:

— Las' mă tâmpitule, ce știe țiganul ce-i șofranul? Eu am umblat prin străinătăți știu eu ce știu, asta-i praf de pușcă!

— Bine tată, da' cât să băgăm înlătuntru?

— Las'că știu eu cât să bag că doar o am în „simțul mâinii“.

Cu aceste cuvinte Nedelcu, poreclit în satul lui „sfătosul“ sau „deșteptul“, prinde iarba'n mână, o prubuluește și-i dă drumu'n țavă puștii, bate câlții, pune o încărcătură barosană de tot felul de alice, pune capsele pe țilindre, și-i dă lui Ion, instrucțiunea următoare:

— Mă Ioane, tu să ieși cu pușca'n curte, eu mă duc în grajdul lui Țambalu să fac gălagie, ca să scot dihorul afară, tu să belești ochii și la ușă și la ieșitura din coperișul grajdului și când îi vedea dihorul, să tragi. Chielea face zoo de lei, tutun și rachiu pe două săptămâni.

Ion momit de perspectiva tutunului și ai țuicii, cu tot viforul, iese afară în pază. În timpul acesta bătrânul intrase în grajdul Țambalului, făcând acolo o hărmlăie de neînchipuit, în urma căreia dihorul apare sus în ferestruiea grajdului. A pune pușca la ochi și a trage a fost pentru Ion o chestiune de secundă. Rezultatul fu cu totul neașteptat: O bufnitură ca de tun, reculul îl învârtește pe Ion de două ori împrejur, izbindu-l cu capul de un buștean. Pușca plesnită îi rupe degetul cel mare și pe cel arătător, pe când dihorul era transformat în cheoftea. Bătrânul de colo, Ioane îl ai? Ion pe jumătate mort îi răspunde:

— Da îl am. La început ai avut tu „simțul în mână“, acum îl am eu!

Conul Toader

de POPIC-BOLGRAD

— D'apoi bine coane Gheorghe așa ne-a fost vorba? Nu-i păcat să las eu bunătate de pat cald și să umblu la miez de noapte prin mahalale să te caut, să mă latre câinii, ca pe altă dihanie?.. Bună di-mineată.

— Iertăciune coane Toadere, dar vezi mata că... și începui să-i înșir lui conu Toader, toate câte pe lume, prieteni, un pahar cu vin, timpul trece iute, târziu m'am culcat și vezi... dar conul Toader nu mă lasă să-mi termin vorba.

— Bine, bine, toate bune, mergi sau nu mergi? Acum se face ziuă și nici nu te-ai îmbrăcat.

— Merg, coane Toadere cum să nu merg.

Mulțumit și parcă mai liniștit conu Toader se 'ndoaie de șale, saltă odată din umeri în sus, și scoțând blagoslovita-i geantă, o așează binișor într'un colț să nu se turbure drojdia, apoi oftând din adâncurile pieptului se așează pe un scaun în mijlocul casei. Scaunul scârție de greua povară a mosafirului și conu Toader iar oftează. E nemulțumit și nu mai are răbdare.

Mai trage o ochire părintească asupra puștei așezate între picioare, o mângâie din ochi, ce vreți, odor bătrânesc cumpărat de răposatul tată al lui conu Toader, fostă pe vremuri „lifoșe“ și transformată în „centrală“.

— Ucid la 100 metri epurile cu ea.

De bună seamă că de ar fi fost altfel, nu-i pune conu Toader brățară de alamă la gâtul stratului. Iși dă apoi mai pe ceafă căciula scortșoasă dintr'un miel, iar cu dosul palmei șterge nădușeala de pe frunte, mai îndreaptă un vârf de mustață năraș ce trage a pahar, iar mai oftează și ca să-i treacă vremea începe să cerceteze torba. Gustă dintr'o sticlă neagră o gură de vin, plesnește în vârful limbei, o pune la loc, se răsghândește și iar mai gustă, se uită la ea în zarea lămpii și hotărăște să o înghesuie în torbă, lângă castravecii murăți, înveliți în hârtie impermeabilă și cutia cu brânză telemea.

— Tot nu ești gata? că eu mai s'a dorm la dumneata.

— Indată, pușca și geanta și plecăm.

Dibuind prin întuneric o pornirăm spre marginea târgului, unde după convingătoarele făgădueli și asigurări de aseară trebuia să fim așteptați de alți tovarăși mai pricopsiți ca noi, stăpâni a unei căruți și o perche de cai. Conu Toader măcar că are 56 de ani împliniți, merge bine, nu vorbește de loc, de cât doar bine-cuvântează câte un bulgăre înghețat și mai răsărit, ce i se pune împotriva cizmeilor și-l face să poticnească înainte.

Timpul bun, cam frig, însă ne face să iuțim pașii, lucru fără de folos, căci tovarășii ne-au lăsat pe jos. Dar greșiți când veți crede că pe conu Toader îl sperie 7—8 klm, de umblătură.

— Dacă așa stă socoteala, o să mergem pe jos că în căruță mai rău înghețăm.

— De cuvânt coane Toadere, un ceas de drum și suntem la podul „Canazirului“.

— Bine, bine, dar vezi mata că ne cheltuim puterile și ca să le împlinim nu rămâne alta de făcut de cât să luăm câte o gură de vin.

Și conul Toader se proptește în mijlocul șoselei, întorcând spatele vântului, anină pușca de gât, răsucește torba în spre burtă și sticla neagră își varsă prinosul pe largul și veșnic însetatul gâtlej a lui conu Toader.

— Nu cumva a înghețat?

— Da de unde să înghețe că n'a avut vreme, print'atâtea hopuri prin câte am săltat-o e de mirare că nu i-a sărit și dopul. Da ia de ici, că mai bine să-l bem de cât să înghețe. Vin mai găsim noi pe drum, că biserici n'om găsi, de crâșme berechet.

Incet, încet mai sporovăind de ale vânatului, mai trezind bolovanii înghețați ai șoselei, spre ziuă am ajuns și noi la podul „Canazirului“, nu cei dintâi cum proorocise conu Toader, dar printre cei dintâi. Dinspre sat începeau să sosească gonașii în pâlcuri răslețite peste câmp. La un capăt de pod, alături cu drumul, vre-o cinci-șase căruțe cu caii deshămați și acoperiți cu cojoace și lăvicere, cu boturile îngropate în traistele cu orz, ronțăiau de zor. Sprâjniți de roți sau cocoțați în căruțe stăpânii și mușterii își stămpărau stomacurile sdruncinate, deșertând din belșug sticle pântecoase, înghițând ce a mai rămas din praznicul sărbătorilor; caltaboși, o pulpă de curcan, o felie de șuncă, plăcinte, bunătați ce peste zi, bunul simț le spunea că o să le ducă dorul.

Mai la o parte, pe nesimțite s'au strâns tăcuți grămădindu-se speriați de zarva și gălăgia fețelor simandicoase, vre-o 40 de copilandri, ce erau sortiți să bage spaima, epuri cu țipetele și chiuiturile lor.

S'a luminat bine de ziuă. Stomacurile s'au liniștit, fețele s'au îmbujorat și limbile s'au deslegat, iar ca la așa rară întâmplare, unde se pot vedea și cinsti 24 de vânători, e lesne de înțeles câte nu se pot spune și mai ales auzi.

Societate aleasă, meșteri în ale vânatului, dar și mai meșteri încă în ale povestitului. Ternier, Dombrowsky, Brehm, Aclocq, zburau din gură în gură de parcă ar fi fost prieteni de când lumea. Toate numirile latinești ale bietelor noastre lighioane, erau aduse la fața locului, drept mărturie că povestitorul trebuie să fie mare vânător.

Păcatul lui conu Toader se vede că a fost să tragă și nevoia asta, ca auzul lui mângâiat alte vremuri de freământul codrilor Neamțului, să-i fie dat să audă în inima Buceagului așa mari năzdrăvănii. El doar bine știe că cioara tot cioară rămâne, măcar de i-ai zice și *corvus-corax*, că iepurele nu-i țap și capra porc. Așa a moștenit el din bătrâni, așa e firea lui.

Și puștile intrară la rândul lor n focul discuției. Critici iscusiți își dădeau părerile și dintr'o ochire erau cântărite și prețuite fiecare.

— National Fabric!

— Lepage!

— Lefoche?! A nu, asta e transformată mon chet, o curiozitate.

— E bună de pus la pinacotecă.

— Ești inadmisibl.

— Ești arhaic moșule.

— Ce are a face harhării și cu pușca mea dom-

nule, — se sburlește conu Toader, atins în amorul propriu de vânător bătrân.

Cu nimic nu-l poți supăra, dar de îi vei zice vorbă rea de pușcă, s'a terminat. Adept convins al vechiului regim plombist-fumist, nu-l poți convinge cu nimic să-și schimbe obiceiul și odorul cu brățară de alamă.

Morocănos, fără chef de vorbă, conul Toader se teazimă de marginea podului. Cu privirea pierdută în zare, pare dus pe alte lumi. Cine știe ce o fi gândind! După un timp tresare ca dintr'un vis, își privește cu dragoste pușca, o apucă de strat și cu mâneca hainei îi șterge țevile, frecate de cu seară cu cărămidă pisată și untdelemn să nu prindă răvineală. Tușește uscat din gât și dă din cap.

— Ce știți voi! Câte a văzut pușca asta, câte a pățimit pușca asta?! Ce de bucurii, ce de necazuri!

O chemare prelungă de corn trezește pe conu Toader din dulcea visare.

— La sorți domnilor. Fiecare să-și cunoască vecinul, să nu se tragă pe linia pușcașilor, să se meargă în liniște, să nu se schimbe locurile... sună glasul de sterțor al Președintelui.

Toată lumea a amuțit o clipă. Conul Toader singur se ridică.

— Da, da, coane Mihail, logosul ista trebuie de ascultat, mai ales de cei tineri și iuți din fire, că odată la o goană tot o pușcă de aeste bune mi-o ciuruit cocjocul. Iși plătise datoria conul Toader.

Imi căzuse șorțul să fiu al șaptelea și îmi căutam vecinii. Pe opt îl aveam în stânga, un sătean și în dreapta pe șase.

— Cine-i șase? strig eu.

— Da, șapte cine-i?

— Eu, coane Toadere!

— Apoi șase sunt eu. Vezi cum a avut Dumnezeu grije de oameni buni? M'a potrivit ca pe Hristos între doi... vânători și conu Toader râde din plin. Nu-ți fie cu supărare coane Gheorgheș, da mai ia de ici, că până la amiază mai este și dacă stai în loc te ia frigul.

Înșiruiți pe o creastă de deal stăteam de aproape o jumătate de oră nemișcați, cu auzul încordat, cu ochiul ațintit peste păraginea câmpului. Amorțisem. Imi îndrept privirea în lungul liniei pușcașilor. Par pe întinsul fără de sfârșit al câmpului, movile de hotar. Conu Toader și-a adunat un braț bun cu ciurlan, cu care și-a înfiripat un fel de mască adăpost de vedere și care-i servea totodată de așternut, precum spunea el.

— „Să nu iau umezeală la burtă“.

Avuse gând bun conu Toader și se cunoștea că e priceput în meseria vânătoarească, căci la câmp deschis l'ar fi văzut dihania și cu toată pușca lui nu mai prindea iepurile.

Gonașii se apropiau mereu și vre-o doi-trei iepuri, veneau înșirați ca pe sfoară înspre linia pușcașilor, dar nefiind adăpostiți ne-au văzut și au făcut calea întoarsă la gonași. Această cursă epurească ar fi durat mult, dar gonașii strângeau mereu cercul și sârmanii urechiați s'au oprit la mijloc să țină sfat și parcă să-și ia un ultim rămas bun. Și-au scuturat labele în vânt, au încercat vinele picioarelor și, în sfârșit s'au hotărât să o pornească. O pereche o luă în lungul liniei, iar unul mai curajos, ce 'și va fi zicând, toate pe una, a pornit domol în copci mărunte spre culcușul lui conu Toader. Dar, neapărându-i lucru curat s'a proptit poponete înainte claii de ciurlan, a privit-o atent cu urechile ciulite

ca două semne de mirare, s'a mai gândit puțin și fără multă chibzuială a luat-o din loc ca o nălucă pe lângă clăia unde conu Toader cuprins și ostenit de frigurile așteptării își împlinea somnul pierdut și puterile cheltuite cu drumul.

Un trosnet din spre capătul liniei pușcașilor, apoi altele la scurte răstimpuri, și un iepure stingher de pereche venea mâncând pământul să ne aducă vestea că e prăpăd la Președinție și va reclama la primărie cazul, precum ca să se știe....

Drumul drept spre ciurlanul lui conu Toader i s'a părut mai ferit și primăria mai aproape, dar ghinion pe bietul văduvoiu, când să zică Doamne ajută, trezitu-s'a și conu Toader, și odată măiastra-i pușcă și-a sclipit țevile la soare, focul a scăpărat și iepurile fuge mereu înainte, spre conul Toader.

— Ia-i bocancii Moșule.

Dar Moșul nu se lasă, mai are un foc în stânga. Dintr'un salt e în picioare și cât ai clipi, al doilea foc a trosnit și văduvoiu iepurilă cu ceafa țintită de alicele „patru la fund“ de 16, și-a dat obștescu sfârșit, dându-se peste cap.

Prima bătaie s'a terminat, gonașii au intrat în linia pușcașilor. Conul Toader și-a strâns bagajul, și a luat de cinstitele urechi trofeul, chibzuind cum cum ar putea să-și transporte și clăia de ciurlan.

— De ce nu ai tras și în cel dintâi coane Toadere?

— A avut zile să trăiască... și apoi dacă s'ar împușca toți iepurii care ne sar în cale, ar pieri neamul iepuresc... și la anul ce facem?... Nu i-a venit încă vremea... da pe ista l-am miruit eu bine... să mă mănânce dihania și mai multe nu, așa venea la mine... pe cel dintâi l-am văzut eu bine, și de el am eu grije la anul...

PUBLICAȚIUNI

Primăria comunei Tomnatic, jud. Timiș

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că dreptul de vânat de pe hotarul comunei Tomnatic, județul Timiș Torontal, se arendează prin licitație publică orală, pe timp de 5 (cinci) ani, cu începere dela 1 Ianuarie 1934 până la 31 Decembrie 1939

Licitația se va ține în conformitate cu art. 88—110 din L. C. P. și va avea loc la 1 Iulie 1933 ora 9 în localul Primăriei comunei Tomnatic.

Concurenții vor depune o garanție de 10%.

Condițiunile de licitație se pot vedea la Primărie în orele oficiale.

Primăria comunei Vâlcani, jud. Timiș

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE

Primăria comunei Vâlcani bazată pe hotărârea consiliului comunal Nr. 55/1933 arendează terenurile de vânat în cca 12.000 jugăre prin licitație publică verbală în ziua de 29 Maiu 1933 ora 9 a. m. pe termen de 5 ani începând dela 1 Septembrie 1933.

Prețul de strigare este 5000 lei.

Licitația se va ține în conformitate cu art. 88—110 L. C. P. și a condițiilor speciale stabilite pentru această licitație care se pot vedea la primărie.

Primăria comunei Beregsăul mic, jud. Timiș-Torontal

PUBLICAȚIUNE

Comuna Beregsăulmic în ziua de 31 Mai 1933 — și nu la 20 Apr. 1933 cum a fost publicat — la ora 10 dim. dă în arendă dreptul de vânătoare a comunei în întindere de 4100 jug. pe timp de 6 ani prin licitație publică orală în localul primăriei. Condițiunile de licitație se pot vedea în biroul notarial în orele de serviciu.

Primăria comunei Tolvadia, Timiș

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE

Se aduce la cunoștința publică că dreptul de vânat pe teritoriul comunei Tolvadia, județul Timiș-Torontal în estindere de circa 5683 jughere cadastrale se dă în arendă pe un termen de 10 ani, începând de azi până la 31 Decembrie 1942 prin licitație publică orală, care se va ține în ziua de 25 Maiu 1933 la orele 9 a.m. în localul primăriei

Tolvadia.

Licitația se va ține în conformitate cu dispozițiunile legii Contabilității Publice.

Condițiunile se pot vedea între orele oficiale în biroul notarului în fiecare zi de lucru.

Primăria comunei Chegleviciu

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunei Ghegleviciu, județul Timiș Torontal, în întindere de 1.800 jugh. cad. se arendează prin licitație publică în ziua de 24 Iunie 1933 orele 10, la primăria comunei pe termen de 5 ani.

Prețul se strigare este de 2000 lei.

Condițiunile de licitație se pot vedea, la primăria comunei în orele oficiale.

Primăria comunei Sculia, jud. Timiș

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE

Se aduce la cunoștința generală, că dreptul de vânat al comunei Sculia pe o suprafață de 5.428 jughere cadastrale, se va esarenda prin licitație publică în ziua de 7 Iulie 1933, orele 9, la primăria comunală.

Prețul de strigare e de 1500 lei. Arenda se incepe la 1 Octombrie 1932 și expiră la 1 Octombrie 1937.

Vor putea licita numai aceia, cari posed autorizația Inspectoratului vânătoarei județean.

Societatea de vânătoare „Diana” din Târgu-Mureș.

Ținând adunarea sa generală în prezența d-lor Dr. Stoina Petru președinte, Teban Maximilian, secretar, Dr. Ștefan Ieremia maestru de vânătoare, Dr. Man Emil jurisconsult, Dobrovan Ion casier, Dr. Man Alexandru, Peter Liviu, Tătar Victor, Urzică Dumitru, Verzea Romul membri în consiliul de administrație; d-nii Becsey Ferdinand, Bercan Fabius, Boros Victor, Cheri Liviu, Cioran Serban, Csipkes Alexandru, Csont Samoilă, Grossman Bruno, Ioan Constantin, Maetz Eroiu, Dr. Mathe Ion, Pop Cornel, Lt. Rotărescu, Alexandru, Tolvay Francisc, Vaida Ioan, Veida Virgil, Maior Viciu Emil, Szigmond Samoilă membri activi; d-nii Octavan Fulea, Petru Ioan, Dr. Pop Alexandru și Tătar Ioan membri aderenti, a votat bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 1933 în sumă de lei 117.323. A ales cenzori pe d-nii Boros Victor, Veida Virgil și Căpitan Târnoveanu Alexandru.

Din viața Societăților afiliate

T A B L O U

De membrii societății de vânătoare „Tătarul” din com.

Borșa jud. Maramureș.

Anderco Cuza Alexandru, Fekete Alexandru, Ștețco Ioan Calbară, Hojda Petru Buturic, Ștețco D-tru I. Petru Calbară, Timiș V-le I. V-le Bandas, Hojda Grilă Buturic, Spinciuc Carol, Orosz Alexandru, Hihai Grilă Strifundă, Micu Aurel, Dr. Hodor Iuliu, Knier Gustav, Böhm Vladimir, Marcoviceanu Ioan.

TABLOU NÔMINAL

de membrii primei societăți jimboliana de vânătoare și ocrotirea vânatului util din Jimbolia.

Ardelean Petru, Bandenburg Enric, Bäcker Ioan, Dr. Bizek Desideriu, Blum Iosif, Bürgmayer Eduard, Ciugudean Alexandru, Fritz Ioan, Gabriel Ioan, Hehn Ioan, Henz Ma-

tei, Hepp Francisc, Hepp Ioan, Hepp Matei, Hepp Petru, Dr. Horvath Adalbert, Humm Martin, Hübner Antoniu, Hübner Carol, Jorgin Nicolae, Jung Francisc, Kampf Iosif, Koch Mihai, Krachtus Francisc, Michels Matei, Dr. Moldovan Pop Iuliu, Neudenbach Ioan, Rektenwald Adam, Reichard Ioan, Rempesz Francisc, Schamber Matei, Schikor-sky Oscar, Schira Andrei, Schnur Ioan, Schuld Matei Schweininger Iosif, Servo Petru, Titz Mihai, Undls Mihai, Wagner Ioan, Willing Iosif, Wilms Ioan, Zappe Francisc Iun. Zappe Iosif, Zappe Martin.

T A B L O U

de membrii societății de vânătoare „Victoria” din Josifălău

Ioan Martin, Andrei Husar, Andrei Biedl, Ioan Makra, Petru Makra, Iosif Mező, Dumitru Opișan, Pavel Nedelcu, Nicolae Căruntu, Petru Negru.

Mica Publicitate

VÂND un UHU (Bubo maximus) de vânatoare, cinci ani etate. Prețul 1500 lei. Adresa: D-r. Szent Királyi Cluj Str. Bob 4

„ARTEMIS“ Braci germani tineri, proveniți din părinți premiați de vânzare ocazional. Adresa Franz Engelberger III Str. C. Porumbescu (Tirolergasse) 58 a Timișoara.

ȘCOALA de dresaj cu practică de mai mult ca 10 ani, primește câini de toate rasele spre educație și dresare completă. Primește toți câinii puțin dresați sau cu defect (să nu fugă după epuri la detunătură-impuscătură, să nu strice vânatul etc.) pentru corectat, cu rezultat garantat. Adresați cu răspuns plătit-Crescătorii și școala de dresaj pentru câini de vânatoare. Homorod I. Jud. Târnava-Mare

FABRICA Română de Talere pentru Tir P. Manuelide, str. G-l. Berthelot 110, Galați furnizează talere de asfalt, de prima calitate; Lei 2.25 bucata loco-fabrica.

DE VANZARE

O cățea *Brack german* de trei ani dresată preț 500 lei fără transport.

Un câine *Cocker Spaniol* de 1 an jumătate dresat cu prețul de 3000- idem f. transport.

C. DIMITRIU

Str. Alexandri 54, Oradea

POȘTA REDACȚIEI

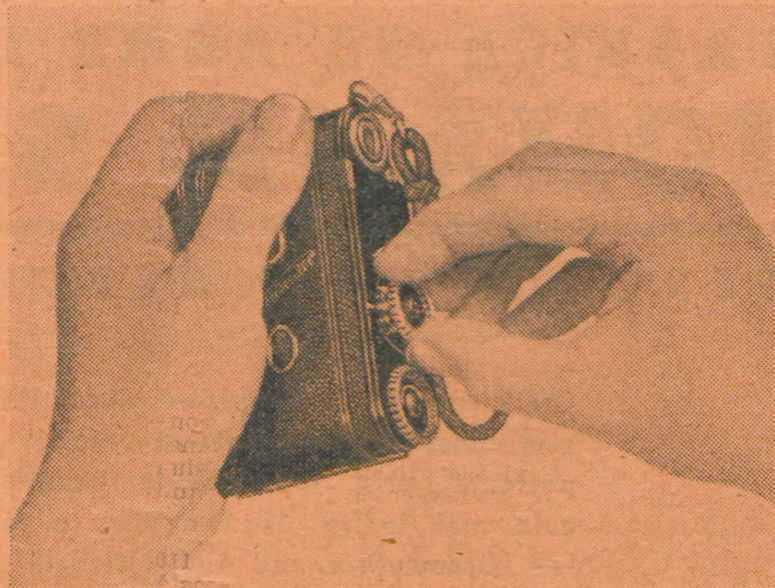
D-lui S. A. Craiova

Puteti trimite arma D-v. Uniunei Generale, care va ingriji de repararea ei, in cele mai bune conditiiuni, de către un armurier de marcă, experimentat și prompt în executare, cunoscut nouă.

Reglarea

distanței cu

aparaturul închis

Se poate efectua numai la un aparat de format mic, la PERKEO. In special, instantaneele luate de amator fără să fie observat, constituie un adevărat eveniment. Totul este gata într'o clipă: o ușoară învârtire a rozetei mari pentru reglarea distanței, o mică apăsare pentru a deschide aparatul pus la punct și înainte de a observa ceva „Prada“, fotografia este luată.

Cereți furnizorului Dv. de articole fotografice să vă arate aparatul Perkeo, demonstrându-vă avantajele lui.

PERKEO 3x4

VOIGTLÄNDER & SOHN Aktiengesellschaft — Braunschweig

OTRĂVURI

IMPORTANTA DESCOPERIRE IN DOMENIUL DISTRUGEREI RĂPITOARELOR

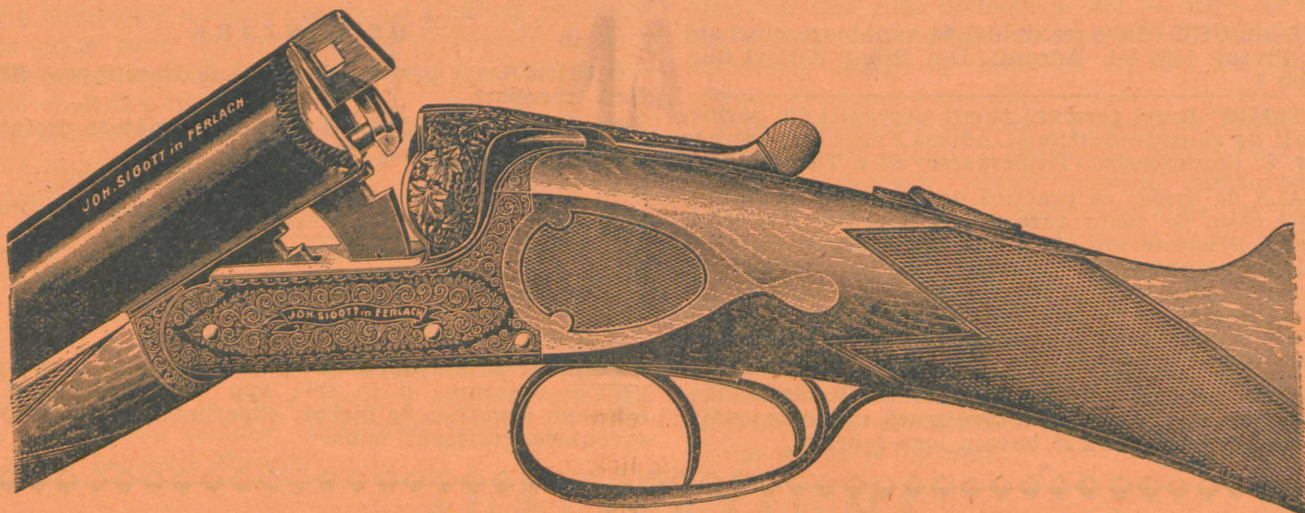
Otrăvurile mele ocrotite prin 3 Patente, omoară orice animal, ca Lup, Vulpă, Dihor, ș. a. m. d. pe loc, in timp de 3 secunde.

Predau vânzarea către vânători, etc. pentru România și țările învecinate.

Se caută revanzători pretutindeni. Rog cereți listele de prețuri.

Firma noastră mai procură Curse, Ademenitoare, Autoimpuscătoare, etc.

E. KIEFERLE — RANDEGG (BADEN) GERMANIA

FABRICA DE ARME DE PRECIZIE IOHANN SIGOTT

FERLACH IN KÄRNTEN AUSTRIA

: ————— :
Oferă armele sale superioare Model 1933 care se disting prin construcție elegantă și precisă, prin cumpăneală perfectă, prin superioritate balistică. Premiate cu cele mai înalte distincții în țară și străinătate.
— „Grand Prix and Gold Medall” Londra 1932 —

Atrage atențiunea deosebită asupra armelor sale :

DRILLING-HAMMERLESS, EXPRESS-HAMMERLESS cu două țevi
(pentru cartușe de înaltă viteză 7×65 sau Magnum 8×60) cu lunetă montată după dorință
PUȘTI HAMMERLESS și cu cocoașe. CARABINE cu repetiție

Catalogul ilustrat se trimete după cerere gratuit

Comenzile se pot face prin Uniunea Generală a Vânătorilor (Str. G-ral Tell 9 bis)

: ————— :

Către Vânătorii Români

Nu numai specialist în construcție de arme, dar în acelaș timp vânător pasionat, practicând cu deosebire în ținuturile românești, mi-am dat toate silițele să studiez condițiunile cele mai potrivite pentru a putea satisface ori-ce cerere a vânătorilor români.

Dau garanție că armele furnizate de mine în România sunt fabricate din material de prima calitate și totuși cu prețurile cele mai avantajoase.

IOHANN SIGOTT

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA
SEDIUL „UNIUNEI”: STRADA GENERAL CHR. TELL No. 9 bis — TELEFON: 2/51/58

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

Abonamentul anual 300 lei. - Pentru soc. afiliate 400 lei. - Taxa de înscriere 200 lei

„Revista Vânătorilor” este unicul mijloc de comunicare al tuturor vânătorilor din toată țara, care au să-și spună ceva. De aceea, dacă aveți ceva de cumpărat, de vândut, de schimbat, sau de pus o întrebare tehnică vânătorească, adresați-vă „REVISTEI VÂNĂTORILOR”

La orice corespondență atașați mărcile pentru răspuns

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate înscris toate reclamațiile.

Plata cotizației anuale se primește până la 1 Aprilie, dată când revista se trimite contra ramburs

UNIREA face PUTEREA

STRÂNGETI-VĂ în jurul UNIUNEI

Domnii colaboratori pot obține oricâte separate, doresc, din articolele domniilor lor, comandându-le direct la tipografie sau prin intermediul Uniunii, după un tarif minimal.

* * * Manuscrisele nu se înapoiază. * * * Domnii colaboratori sunt deci rugați să-și păstreze copie de pe articolele trimise pentru „Revista Vânătorilor” * *

Prețul unui exemplar 25 Lei

Prețul unui număr vechi 30 Lei

